

45

சிறுகதை மாத இதழ்
மஞ்சரி

ஆசிரியர்: மு.தயாளன் சித்திரை 2024 100 ரூபா

வாசித்து வாசித்து வாழ்வை வளமாக்குவோம்

இலக்கிய பிரசுராலயம்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

சு. ஆர்த்திகா

அலெக்சா பரந்தாமன்

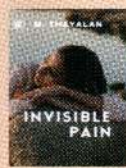
கிசியாமளா

பிரமி

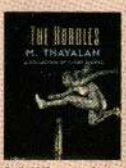
M.Thayalan

M.Thayalan

M.Thayalan

M.Thayalan

மு.தயாளன்

எனது எல்லாப்புத்தகங்களும் சிறுகதை மஞ்சரிகளும்

Amazon Kindle இல் உள்ளன.

www.amazon.co.uk/ebooks இல்

Type M.Thayalan

இலங்கையில் உள்ளவர்கள்

Commercial bank Account No: 8370042817

மற்றைய நாடுகளில் உள்ளவர்கள் உங்கள் விருப்பத்தை
luxmi2128@gmail.com இற்கு அனுப்பினால் payment link
அனுப்பி வைக்கப்படும்.

புரிந்து கொள்வோம் தமிழினை!

“ஒரு மொழியின் அடிப்படை அறிவு என்பது அந்த மொழியில் உள்ள எழுத்துக்களையும் சொற்களையும் அவற்றின் பொருளையும் வாக்கிய அமைப்புகளையும் தெரிந்திருப்பதே”

இப்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது தமிழ் நடைக் கையேடு என்ற நூலில்.

மேலே கூறப்பட்ட நான்கும் மொழியின் இலக்கணம் என்று ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிவரும் எந்தவொரு நூலிலும் மேலே கூறப்பட்ட இலக்கணம் பின்பற்றப்படுவதில்லை.

தமிழ்நாட்டுப் பதிப்பகங்களை தங்கள் புத்தக வெளியீட்டுக்காகப் பாவிக்கும் எமது இலக்கியவிற்பன்னர்கள் தவறுகளைத் தவறு என்று தெரிந்தும் அதனைச் சுட்டிக்காட்டுவதில்லை.

க என்பது க் ஆகிறது.

ப என்பது ப் ஆகிறது.

ஆயின் ர என்பதே ர் ஆகவேண்டும். ர என்பதற்கே ரி வரும். இதுவே சரியான பிரயோகம்.

ஆனால் ஈ என்பதற்குக் குற்றுப்போட்டு ி என்றும், ஈ என்பதற்கு ரி என்றும் எழுதுகிறார்கள். அதுவும் தமிழ்நாட்டிலிருந்து தமிழ் நடைக் கையேடு என்று தமிழை எழுதும் முறையை விளக்கும் ஒரு புத்தகத்திலும் இந்தத் தவறு இழைக்கப்பட்டுள்ளது.

இப் புத்தகத்தினை இந்திய மொழிகளின் நடுவன் நிறுவனம், மைசூர் மொழி அறக்கட்டளை, சென்னை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் தஞ்சாவூர் ஆகியன இணைந்து வெளியிட்டுள்ளார்கள். அடிப்படை எழுத்திலக்கணத்தையே சரியாக எழுத முடியாதவர்கள் எப்படி இப்படி ஒரு புத்தகத்தை வெளியிட முடியும்?

இந்தத் தவறு ஈழத்துப் பதிப்பகங்களால் வெளியிடப்படும் புத்தகங்களில் இருப்பதில்லை.

இந்தியப் பதிப்பகங்கள் மூலமாகத் தங்கள் நூல்களை வெளியிடும் பெரிய ஈழத்து இலக்கியகாரர்கள் இந்தத் தவறுகளை அனுமதித்தே வெளியிடுகிறார்கள். இது ஏனோ என எமக்குப் புரியவில்லை. சம்பந்தப்பட்ட வித்தகர்கள்தான் இதற்குப் பதிலளிக்கமுடியும்.

மு.தயாளன்

உள்ளடக்கம்...

- 1 புரிந்து கொள்வோம் தமிழினை
- 2 உள்ளடக்கம்
- 3 இங்கேயும் மனிதர்கள்
குரு. சதாசிவம்

15 சிறுபிள்ளை வேளாண்மை
ரஜிதா அரிச்சந்திரன்

19 கனடா மாறனின் கனவல்ல
திருமலை ரவிகாந்தன்

24 விடியலை நோக்கி
கிண்ணியா சீனா

28 மூச்சடைத்த நாட்கள்
ராவணத் தமிழிச்சி

34 படிப்பும் வாசிப்பும்
அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

37 Sebastian
Chris Nallaratnam

44 Positive Impact
M. Thayalan

விநியோகம்:

யாழ்ப்பாணம்: குலசிங்கம் வசீகரன் ,+94
773788795

மட்டக்களப்பு: வி. மைக்கல் கொலின்
+94 774338878

திருகோணமலை: த. சரண்யா, +94765554649
கனக. தீபகாந்தன் +94772121508

வெண்பா புத்தகசாலை. யாழ்ப்பாணம்
+ 94 212 225 090

பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை
+94772244616

50 ஆவது மஞ்சரி ஆவணியில் அதிக
பக்கங்களுடன் வெளிவரவுள்ளது.
படைப்புகளை அனுப்பி வைப்புகள்.

நன்றிக்குரியவர்கள்:

திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன் , திருமதி
சாரு நற்குணதயாளன், திரு ரமணன்
நற்குணதயாளன் ,செல்வி சரண்யா
தனபாலசிங்கம், திரு வி. மைக்கல் கொலின்,
வணசிங்க அச்சகத்தினர்,

அட்டை வடிவமைப்பு:

ரமணன் நற்குணதயாளன்

அட்டைப்படம்: வணசிங்க அச்சகம்

ஓவியர்கள்: G. கைவாசநாதன் , T. சௌந்தர் .
செயற்கை நுண்ணறிவு

முதன்மை ஆசிரியர்

மு. தயாளன்

உதவி ஆசிரியர்கள்

வி.மைக்கல் கொலின், செல்வி த. சரண்யா, திருமதி
சாரு தயாளன்

ஓப்பு நோக்காளர்கள்:

திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன் , திருமதி சாரு தயாளன்

ஆலோசகர்கள் Dr P.இராசையா

கன நிர்வாகம் கனக தீபகாந்தன், வி. மைக்கல்
கொலின், த. சரண்யா

தொடர்பு முகவரி:

Sirukathai manjari, 14 Brands Road,
Berkshire SL3 8QP,UK sirukathai@
gmail.com, +447505455811

Sirukathaimanjari 91, Barathi street,
Trincomalee, Srilanka
sirukathai@gmail.com, +94765554649

சந்தா விபரம்:

Srilanka:1000Rs/Year

Mrs Thanabalasingam, Commercial bank, Trinco
branch, 8370042817

England £20/Year Den/Swiss/Ger: 80Euro/year
Can/USA/Amer: \$120

Bank details: M. Natkunathayalan, Barclays, Sort
code 20-37-15, A/C Number 60389307 IBAN
: GB11BUKB 20371560389307 SWIFTBIC
BUKBGB22

மனைவியின் மனதிலுள்ள வெளித் தெரியாத படத்தோடு பார்க்கிற வீடுகள் ஒத்துப்போகவேண்டும், இரண்டாவது அயல் நல்லதாக இருக்கவேண்டும் என்ற இரட்டைக் குறிக்கோள் மட்டும்தான் ஆரம்பத்தில் இருந்தது. போகப்போகச் சில இலவசப் பின்னிணைப்புகளும் பின்னாட்களில் சேர்ந்துகொண்டன. முக்கியமாகத் தரமான பாடசாலை அமைந்துள்ள 'சிற்றி'யாக இருக்கவேண்டும். எண்கணித சாஸ்த்திரத்திரத்திற்கமைய வீட்டு இலக்கம் பொருந்திவரவேண்டும். இப்படிப் பட்டியல் நீண்டு எல்லாம் ஒரு புள்ளியில் சந்திக்க மூன்று வருஷத் தேடல் அதிகமில்லை என்றே தோன்றியது.

ஒரு கட்டத்தில் "அயல்" என்ற நிபந்தனையைக் கைவிட்டதால் எமது தேடல் இலகுவாயிருந்தது. இங்கே வீட்டுக்கு அண்மையாக வேலை தேடுபவர்களை விட வேலைக்கு ஏற்றதாக வீட்டை மாற்றிக்கொள்பவர்கள்தான் அதிகம். அதனால் அயலுக்குள் பழையவர்களின் இடப்பெயர்வும், புதியவர்களின் வருகையும் சாதாரணமாக நடந்துகொண்டேயிருக்கும். அயல் என்பது தானாக அமைவது. அதை ஒரு கொடுப்பனவு என்று கூடச் சொல்லலாம். அதை நாங்கள் கட்டமைக்க முடியாது என்ற யதார்த்தம் போகப் போகப் புரிந்துபோனது.

புதிய வீட்டில் குடியேறி ஒரு வாரம் கடந்துவிட்டது. வெற்று வீடாயிருந்த வீடு இப்போது புதிய தளபாடங்களுடன் அழகாய் மாறியிருந்தது. முற்றமே இல்லாத அறைத் தொகுதிகளுக்குள் வாழ்ந்த குழந்தைகளுக்கு, விஸ்தீரணமான புதிய வீடும் முன்னும், பின்னும் ஓடி விளையாடப் போதுமான புல்தரைகளும் அமைந்திருந்தது மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. பிள்ளைகள் புதிய பாடசாலைக்குப் போகத் தொடங்கியிருந்தார்கள். மூன்று நாட்கள் போய்வந்தபின் புதிய சூழலுக்குள் தங்களைப் பழக்கப்படுத்திக்கொண்டு இயல்பாகிவிட்டதைப் பார்க்க மகிழ்ச்சியாயிருந்தது.

எனது வேலையைப் பொறுத்தவரையில் பத்து நிமிஷப் பயணம் புதிய இடத்திலிருந்து 45 நிமிஷமாக மாறியிருந்தது. மனைவிக்கு முந்திய அனுபவங்கள் காரணமாகப் புதிய இடத்தில் நல்ல வேலை கிடைத்தது, மனதுக்கு நிம்மதியாயிருந்தது. பிள்ளைகள் நிற்கும்போது நானோ, அல்லது மனைவியோ நிற்கக்கூடியமாதிரி வேலை நேரங்களை மாற்றிக்கொண்டு புதிய சூழலுக்கு எங்களைத் தயார் படுத்தத் தொடங்கிவிட்டோம்.

புதிய இடம் நான் எதிர் பார்த்ததைவிடச் சிறப்பாக இருந்தாலும், மீண்டும் அயல் எப்படி இருக்குமோ என்ற ஒரு நெருடல் வரத்தான் செய்தது. எனது வீட்டின் ஒரு பக்கத்தில்தாங்கள்தான் அமெரிக்கன் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு வெள்ளைக்காரக்

குடும்பமும் மறுபக்கம் சோமாலியா நாட்டைப் பூர்வீகமாகக்கொண்ட முஸ்லீம் குடும்பமும் எதிரே வீதிக்கு அப்பால் தெலுங்கு மொழி பேசக்கூடிய இந்தியக் குடும்பமும் அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் பெளத்த சமய நெறியைப் பின்பற்றும் வியட்நாம் நாட்டவர்களும் இருந்தார்கள்.

சட்டரீதியாக எல்லோருமே அமெரிக்கரகள்தான். அயல் மாத்திரமல்ல, பொதுவாக எமது சமூகம்கூட இப்படித்தான் வடிவம் பெற்றுள்ளது. எல்லோரும் ஆங்கிலத்தைத் தொடர்பாடல் மொழியாகக் கொண்டிருந்தாலும், தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்ளும் மொழி, அனுஷ்டிக்கும் மதம், கொண்டாடும் பண்டிகைகள், அணியும் உடை, மற்றும் உணவு முறைகள் எல்லாமே வித்தியாசமானவை. விரும்பியோ, விரும்பாமலோ இதைத்தான் நாங்கள் சமூகமாக ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டியுள்ளது. சட்டதிட்டங்கள் வலுவாக இருப்பதால் சமூகங்களுக்கிடையில் பிரச்சனைகள் எழ வாய்ப்பில்லை. அதைப்பற்றி நாம் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவும் தேவையில்லை. ஆனால் அயல் என்பதும் வித்தியாசமானதும் முக்கியமானதும் கூட.

அயல் என்று நான் சொல்லவருவது எனக்கு அருகிலே இருப்பவர்கள். எனது வீட்டுக் காணியின் எல்லையைப் பங்கு பிரித்துக்கொள்பவர்களை. இவர்கள் பிரச்சனையானவர்களாயிருந்தால் நாம்

எவ்வளவு வசதி வாய்ப்போடு இருந்தாலும் நிம்மதியே குலைந்துபோய்விடும். வேலை முடித்து வீட்டுக்கு வரும்போது இருக்கிற மகிழ்ச்சியும், உற்சாகமும் அயல் வீட்டுக்காரன் என்ன புதிய பிரச்சனைகளை உருவாக்கியிருக்கிறானோ என்ற எண்ணம் வரும்போது காணாமல் போய் விடுகிறது.

இலையுதிர்கால முடிவோடு, ஆங்காங்கே சிதறிக்கிடந்த சருகுகளையும், வளர்ந்து நின்ற புற்களையும் புல் வெட்டும் மெசின்மூலம் சீர்செய்யும் முயற்சியில் இறங்கியிருந்தேன். வெள்ளைக்காரரின் எல்லைப் பக்கத்தை வெட்டும்போது கஞ்சத்தனம் பார்க்காது அவருடைய காணிக்கைகளும் ஒரு அடி அளவில் சேர்த்து வெட்டியிருந்தேன். வேலை முடிந்துவிட்டது.

புல் வெட்டும் 'மெசினைக் 'கறாச்சில்' விட்டுவிட்டு வெளியே வந்தேன். தனது வாகன ஓடுபாதையில் எனது அயல் வீட்டுக்காரர் நின்றுகொண்டிருந்தார். கூட நின்றது அவரின் மனைவி என்று ஊகிக்க முடிந்தது. அப்போதுதான் அவர்களை நெருக்கமாய்ப் பார்க்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

மெலிந்த பலவீனமான தோற்றம். 75 வயதுக்குக் குறைவாக இருக்க வாய்ப்பில்லை என்று தோன்றியது.

"ஹலோ, நான் றிச்சாட்" கை கொடுப்பதற்காக நீட்டினார். கை கொடுத்து

விட்டு அந்தப் பெண்மணியையும் பார்த்துப் புன்னகைத்தேன்.

“ஹாய், நான் லோறா, நிச்சாட்டின் மனைவி, உங்களைப் பார்த்ததில் மகிழ்ச்சி” என்றார். ஐந்து வருஷ அனுபவத்தில் அவர்களுடைய ஆங்கிலப் பேச்சைப் புரிந்துகொள்வதில் எனக்கு எந்தச் சிக்கலும் இருக்கவில்லை. என்னையும் நான் அறிமுகம் செய்து கொண்டேன். அவருக்கு 70 வயதுக்கு மேல் இருக்காது என்றே தோன்றியது. முடியைச் ‘சிலுப்பா’ வெட்டு வெட்டிக் காதை மறைக்கும் அளவுக்கு விட்டிருந்தார். சிறிது அலங்காரம் செய்திருப்பார்போல் தோன்றியது. மெலிந்த உடம்பானாலும் ஆரோக்கியமா கவும், சுறுசுறுப்புடனும் காணப்பட்டார்.

நிச்சாட் அப்படியே நடந்து தெருவுக்கு வந்து என்னைத் தனக்குப் பக்கத்தில் வருமாறு சைகை காட்டினார். அந்த இடத்தில் நின்றவாறே கையை உயர்த்தி என்னுடைய காணியின் எல்லையை எனக்குத் தெளிவுபடுத்த முயன்றார். நான் செய்தது தவறு என்று எச்சரிக்கிறாரா? அல்லது எனக்குச் சரியான வழிகாட்டுதலைச் செய்யும் நல்லெண்ணமா? என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. எதுவானாலும் நான் முதன்முதலாய்ச் சந்திக்கிற அயலவர்கள். முரண்பாடில்லாமல் முடியவேண்டும் என்பதில் கவனமாயிருந்தேன். கொஞ்ச நேரம் பேசியதிலேயே களைப்படைந்து காணப்பட்டார். நான் வந்ததிலிருந்து அவரின் முகத்தில் ஒரு சிறு புன்சிரிப்பின் அடையாளத்தைக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. முகத்தைக் கடுகடுப்பாக வைத்திருக்கிறார் என்றும் சொல்ல முடியவில்லை. மனதிலே எதோ ஏக்கத்தைச் சுமந்து கொண்டிருப்பவர்போலவே அவரின் செயல்பாடுகள் இருந்தது. நீண்டநேரம் நிற்க முடியாமல் இருந்திருக்கவேண்டும். மெதுவாக நடந்துபோய் பக்கத்தில் நின்ற ‘மேப்பிள்’ மரத்தின் நிழலில் போடப்பட்டிருந்த கோடைகாலச் சோபாவில் அமர்ந்துகொண்டார்.

இதற்கிடையில் எனது மனைவியும் வந்து சேரவே பரஸ்பர அறிமுகத்தோடு சதைப்பரப்பு நீண்டு கொண்டிருந்தது. ‘மேரிலாண்ட்’ என்று அடையாளப்படுத்தப்படும் இந்தச் சுற்றாடலில் பதினைந்து வருஷத்திற்கு முதல் புதிய வீடாக வாங்கித் தாங்கள்தான் முதலில் குடியேறியதாகப் பெருமைப்பட்டுக்கொண்டார் லோறா.

“நிச்சாட் ஏன் சோர்வாகக் காணப்படுகிறார்” என்று நான் இடையில் குறுக்கிட்டேன்.

“போன வாரம்வரை நல்லாகத்தான் இருந்தார். பத்து வருஷத்திற்கு முன்பு வேலையிலிருந்து ஓய்வுபெற்றபோது பொழுதுபோக்கிற்காக உயர்நக நாய்குட்டி ஒன்றை வாங்கிவந்து ‘லியோ’ என்று பெயரும் வைத்து வளர்க்கத் தொடங்கினார்.

காலப்போக்கில் அவருக்கு எல்லாமே அதுவாகிப்போனது. எனது முக்கியத்துவம்கூடக் குறைந்து லியோ என்ற பெயரே வீட்டில் அதிகமாக உச்சரிக்கப்பட்டது.” இதைச் சொல்லும்போது வந்த வெட்கம் கலந்த அவரின் சிரிப்பு இரசிக்கக்கூடியதாயிருந்தது.

“லியோவை அடிக்கடி குளிப்பாட்ட வேண்டும், குளிர் காலத்தில் வெளியே நடப்பதற்குக் கொண்டு செல்லவேண்டும். அண்மைக்காலமாகத் தன்னால் இவற்றைச் செய்வதற்கு உடம்பு ஒத்துழைக்க மறுத்ததில் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். இவற்றை நான் செய்யப்போனால் லியோ முரண்டுபண்ணி என்னோடு சண்டைக்கு வரும். விற்றுவிடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற நிலை வந்தபோது அதைத்தான் செய்ய முடிந்தது. அதிலிருந்து முற்றாக உடைந்துபோனார். எங்களுக்கு ஒரு மகனும், மகளும் வேலையின் நிமித்தம் வெவ்வேறு மாநிலங்களில் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் பிரிந்துபோனபோதுகூட அவர் இந்த அளவு உணர்ச்சி வசப்பட்டதில்லை. ம்...” லோறாவிடமிருந்து பெருமூச்சொன்று வெளியேறியது. கலங்கி வந்த கண்களைச் சுட்டுவிரலால் தட்டி விட்டுக்கொண்டார்.

‘கறாச்சில்’ இரண்டு கார்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. ஒன்று 2006ம் ஆண்டு ரொயோடா கம்றி (Toyota Camry) மற்றையது 2017 Honda CRV. ஆண்டுக் கணக்கில் அவை பழயனவாயிருந்தாலும் பார்வைக்கு இரண்டுமே ‘நிக்கல் கலரில்’ புதியவை போன்றே பிரகாசித்தன. அவர்கள் இருவருமே வேலைக்குப் போவதில்லை. ஒன்று பிள்ளைகளுடைய காரா? என்று கேட்டதற்கு லோறா சொன்னபதில் ஆச்சரியமாயிருந்தது. பழைய காரின் உள்ளமைப்பு லியோவுக்கு வசதிக் குறைவாயிருந்தபடியால், நிச்சாட் அடம்பிடித்து CRV வாங்கினாராம்.

“கடைகளுக்குப் போவதற்கு மற்றக் காரை எடுத்தால் லியோ இப்போது கண்டு கொள்வதில்லை. CRV எடுத்தால் மட்டும் ஓடிவந்து நிச்சாட்டையும் தள்ளிவிட்டு உள்ளே புகுந்துவிடும். நாங்கள் சொல்வதை லியோ புரிந்துகொள்ளும். அதனுடைய சைகைகளும், குரல் வெளிப்பாடுகளும் எங்களுக்கும் புரியும்” என்று லோறா சொன்னபோது அவரது முகம் வாடிப்போனது.

“மூன்று நாளைக்கு முன்பு கடைக்குப் போவதற்கு CRV காரில் ஏறி ‘ஸ்ராட்’ செய்தவருக்கு லியோவின் நினைவு வரவே ‘சீற்றில்’ இருந்து அழுதுவிட்டு இறங்கி வந்துவிட்டார்” சொல்லி முடிக்கும்போது அவரின் கண்கள் கலங்கி, குரல் வெளியே வரக் கண்டப்பட்டது. லோறா பேசியது நிச்சுட்டிற்குக் கேட்டிருக்கவேண்டும் இரண்டு கைகளாலும் முகத்தை மூடித் தலையைக் குனிந்தபடி அமர்ந்திருந்தார். அவர்களின் மறந்துபோன நினைவுகளைக் கிளறிக் காயப்படுத்தியதற்காக மன்னிப்புக்

கேட்டபோது, அப்படியில்லை இதை யாரோடும் பகிரும்போது மனது இலே சாகுகிறது” என்று லோறா எங்களைத் தேற்ற முயன்றார்.

அயலோடு முரண்படாமல் இருக்க வேண்டுமென்று என்னை நான் மாற்றிக் கொண்டு பயணித்தாலும் நிச்சாட்டைப் பொறுத்தவரையில் தன் நிலையிலிருந்து அவர் மாறவேயில்லை. எப்போது புல் வெட்டினாலும் எல்லை நீளம் நடந்து ஏதாவது குற்றம் குறை சொல்வதையே வழக்கமாகிக் கொண்டார். எனது காணியின் புல் செழிப்பாயும், பசுமையாயும் இருக்க என்ன இரசாயன உரங்கள், மருந்துகள் பாவிக்கவேண்டும் என்ற தன் அனுபவங்களையும் பகிர்ந்து கொள்வார். வீடு, கார்கள், நாய், காணியிலுள்ள மரங்கள், புல் என்று தான் நேசிக்கிற எல்லாம் அழகாகவும் நேர்த்தியாகவும் இருப்பதை தினசரி உறுதிப்படுத்துவதில் அவர்காட்டும் கரிசனை வியப்பூட்டுவதாயிருக்கும்.

அயலுக்குள் உள்ள மற்றவர்களைப் பற்றிய அறிமுகமோ, புரிதலோ ஏற்படு முன்னே குளிர் காலமும், பனிப்பொழிவும் தொடங்கி விட்டதால் ஒரு மூடிய வாழ்க்கைக்குள் சிக்கிவிட்டது போலிருந்தது. வெளியே யாரையும் பார்க்க முடியவில்லை. அப்படிப் பார்த்தாலும் குளிர் உடுப்புகளால் உடல் முழுவதையும் போர்த்திய ஒரு உருவ அமைப்பைத்தான் பார்க்க முடியும்.

காலையிலே மனைவி வேலைக்குப் போவதற்கிடையில் பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்குச் செல்லத் தயாராக்க வேண்டும். வழமையான காலைநேர ஆரவாரம் தொடங்கிவிட்டது. இரவிரவாகப் பெய்த பனிப்பொழிவு ஒரு பாதையில் (Drive way) ஒரு அடிக்குமேல் குவிந்து கிடந்தது. அதைத் தள்ளி அகற்றினால்தான் காரைக் ‘கறாச்சிலிருந்து’ வெளியே எடுக்க முடியும்

எனது ‘ஸினோ மெசின்’ உயர்வலு கொண்டதாக இருந்ததால் அரைமணித் தியாலக்கடின முயற்சியில் தார்போட்ட ஒருபாதை கார் ஓடத்தயாராகிவிட்டது. மிகுதியாய் அங்காங்கே சிதறிக்கிடந்த பனிப் படிவுகளை சவள் கொண்டு தள்ளிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது தான் அக்கம் பக்கம் உள்ளவர்கள் எல்லாம் ஸினோ தளரும் முயற்சியில் இறங்கியிருந்தார்கள்.

லோறாவும், நிச்சாட்டும் ஒரு சிறியரக மெசினை வைத்து அல்லாடிக் கொண்டிருந்தது பார்ப்பதற்கே கஷ்டமாயிருந்தது. அந்தச் சிறியரக ‘மெசினாலும்’, சவளாலும் ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு மேல் போராடி முக்கால்வாசி முடித்திருந்தார்கள். தெருக்களில் பனிப் படிவுகளை அகற்றும் ‘சிறி’வாகனம் ஒதுக்கித் தள்ளிய பனிப் படிவுகள், வீதிக்கும், நிச்சாட்டின் ஒரு பாதைக்கும் இடையில் இரண்டு அடி உயரத்துக்குக் குவிந்து கிடந்தன. அதை அகற்றுவது அவர்களுக்குப் பெரிய

சவாலாகவே இருந்தது.

அவர்களின் 'மெசின்' இயங்க மறுத்து முரண்டு பண்ணியது. குளிர் 10°. அதோடு காற்றும் வீசுவதால் குளிர் உடலை ஊடுருவி வெளியேறியது. கை, கால்கள் விறைத்திருக்கவேண்டும். அப்படியே போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

புல் வெட்டும்போது நடக்கும் கசப்பான நினைவுகளைத் தள்ளி வைத்து விட்டு, அவர்களுக்கு எனது உதவி தேவைப்பட்டால் உதவுவதற்கு நான் தயாராகிவிட்டேன். திரும்ப வந்து 'மெசின்' இயக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தனர். அது இயங்க மறுத்து முரண்டு பண்ணியது. நான் வீதியால் நடந்து அவர்களின் ஓடுபாதைக்கு அருகில் போனதன்பின்தான், யாரோ வந்திருப்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. "குட் மோனிங்" என்று சொல்லி என்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டேன். சாதாரண நேரங்களில் இது சம்பிரதாயமாக இருந்தாலும், இப்போது இந்த அறிமுகம் அவசியமாயிருந்தது. உடைக்குள்ளே நான் ஒழிந்துகொண்டிருந்ததால் இது நிச்சயம் அவர்களுக்குத் தேவைதான். அவர்கள் அணிந்திருந்த உடையிலும் கண், மூக்கு, வாய் தவிர ஏனைய உடற் பாகங்கள் வெளித் தெரியாமலிருந்தன.

"குட் மோனிங்", "இருவரும் பதிலுக்குச் சொல்லிவிட்டு என்னை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தனர். நிச்சாட்டின் கண்களில் எந்த உணர்வும் தெரிய

வில்லை. லோறாவின் கண்களில் தெரிந்த ஆச்சரியத்தோடு கலந்த மகிழ்ச்சி அவரின் வயோதிபத்தை அழகாக்கியது.

"உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை யென்றால் நான் உதவ விரும்புகிறேன்" நான் சொன்னதும், நிச்சாட் தனது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்திச் சொன்ன பதிலை விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. குளிர்ருக்கு உதடுகள் விறைத்துப் போயிருக்க வேண்டும் பேச்சுத் தெளிவில் லாமல் இருந்தது.

"நிச்சயமாக, உங்களுடைய விருப்பத்தை நாங்கள் மதிக்கிறோம்" லோறா விடமிருந்து தெளிவான பதில் வந்தது. என்னுடைய 'ஸினோ' மெசின்னைக் கொண்டு வந்து 15 நிமிஷத்தில் சீராக்கி விட்டேன். நிச்சாட் நன்றி சொன்னார். கைகளிலே 'கிளெளஸ்' இருந்ததால் கையை முஸ்டியாக மடித்து என் கையிலே முட்டித் தன் மகிழ்ச்சியையும் நன்றியையும் தெரிவித்தார் லோறா.

மிகக் குறைவான சந்திப்புகளோடு குளிர்காலம் கடந்து போய்விட்டது. மே மாத வசந்த வார்ப்புகள் பூமியை அலங்கரிக்கத் தொடங்கியிருந்தன.

இலைகளை உதிர்த்துவிட்டு நிர்வாணமாய் நின்ற மரங்கள் புதிய தளிர்களால் தங்கள் உடலை மறைப்பதில் முனைப்பாயிருந்தன. சில மரங்கள் தளிர்கள் துளிர்க்கும் முன்னரே பூக்களால் தங்களை அலங்கரித்துவிட்டிருந்தன. அடுத்த குளிர்

காலத்துக்கு இடையிலுள்ள ஊந்து மாதங்களில் காய்த்துக் கனிந்து விதைகளைத் தூவி இனப்பரம்பலை விருத்திசெய்யும் அவசரம் அவைக்கு. காலை நேரச்சூரியக் கதிர்களோடு உரசிவந்த வைகாசிக்காற்று உடலை வருடிக் கடந்து கொண்டிருந்தது. காரில் இளையராஜாவின் இசையில் நனைந்தபடி வேலையிலிருந்து வீடு வந்து சேர்ந்தபோது 45 நிமிஷப் பயணத்தைப் பதினைந்து நிமிஷத்தில் கடந்துவிட்டது போலிருந்தது. வேலை முடிந்து வீடுவந்த சந்தோஷத்தை அனுபவிக்கும் முன்பே என்றுமில்லாதவாறு மனைவி மாடியிலிருந்து பரபரப்பாகக் கீழே வந்துகொண்டிருந்தார்.

“இரவிரவாய் நான் நித்திரையே கொள்ளேல்ல.” சொல்லியபோது அவரின் முகத்தில் பீதியின் சாயலைப் பார்க்க முடிந்தது. .

“ஏன் ஆருக்கும் சுகமில்லையோ?” என்னையும் பயம் தொற்றிக்கொண்டது.

“இல்லை அப்பா, இரவு பத்துமணி இருக்கும்.. பிள்ளையள் நித்திரை. நான் ‘நடுகல்’ நாவல் வாசிச்சுக் கொண்டிருந்தனான். ஒரு கார்வந்து திரும்பி எங்கட ஓடுபாதையில் நிண்டுது. சிலவேளை நீங்களாயிருக்குமோ என்று யோசிச்சன். இல்லை. இது வெள்ளைக்கார். பாத்துக் கொண்டே இருந்தன். அவன் யாரோடையோ போன் எடுத்துக் கதைச்சது ‘லைறல்’ வடிவாய்த் தெரிஞ்சது. ஒரு ரெண்டு நிமிஷமிருக்கும் ஒரு ஆள்

றோட்டால நடந்து வந்து எங்கட ஓடுபாதையில் ஏறிக்காருக்குக்கிட்டவந்தான். ரெண்டு பேரும் ஏதோ கதைச்சாங்கல். கதைச்சப்போட்டுக் காரும்போக வந்தவனும் திரும்பியிட்டான். சொன்னான் நம்பமாட்டியள். வந்தது ஆர் தெரியுமே?. றிச்சாட். நான் யன்னல் சீலையை சாடையாய் விலக்கிப்போட்டுப் பாத்துக் கொண்டே இருந்தன். அப்படியே திரும்பி றோட்டால நடந்துவந்து தன்ர ஓடுபாதையாலபோய் வீட்டுக் போட்டான்”

கைப் பாவனை, உடல்மொழி அசைவுகளோடு சொல்லி முடித்தபின்தான் அவரின் முகத்தில் கலவரம் மறைந்திருந்தது.

“றிச்சாட்டிட்ட வந்த ஆக்களாய்த் தான் இருக்கும். இடம் மாறி இஞ்சால வந்திருப்பாங்கள்”

“உந்தாளை நம்பாதையுங்கோ. நாங்கள் பக்கத்தில வீடு வாங்கினது அவனுக்குப் பிடிக்கேல்ல. பாக்கத் தெரியுது. சரியான துவேசக்காரன்.” வெறும் ஒற்றை இரவிலே றிச்சாட்மீது வைத்திருந்தருந்த மதிப்பையும், நம்பிக்கையையும் மீள்பரிசீலனையின்றி, மனைவி மீளப் பெற்றுக் கொண்டதில் எனக்கு உடன்பாடில்லாமல்தான் இருந்தது. மூன்று நாள் கழித்து, காலையில் நான் வேலையிலிருந்து வந்தபோது மீண்டும் அதே பிரச்சனை. மனைவி பயத்தோடும் கோபத்தோடும் நிதானமிழந்து பேசிக்

கொண்டிருந்தார்.

“பிரச்சனை வளருமட்டும் பாத்துக் கொண்டிராமல் இப்பவே போய்க் கூப்பிட்டுக் கேளுங்கோ.”

“அவசரப்படாதையுங்கோ இது எங்கட நாடு இல்லை. போய் கதவில தட்டி வாடா வெளியில எண்டு கூப்பிடுறதுக்கு ஆள் வெளில வாறநேரம் நான் போய் பண்பாய் கதைச்சுப் பாக்கிறன். அப்பிடி இடாங்கு, முடாங்காய்க் கதைச்சால்பாப்பம் எனக்கு வாறமூன்று நாளும் லீவுதான். நான் பாத்துக்கொள்ளிறன். அப்பிடி நான் இல்லாத நேரம் வந்தால் பேசாமல் 911 கு அடிச்சுச் சொல்லிப் போட்டு பேசாமல் இருங்கோ. பொலிஸ் பார்த்துக்கொள்ளும். திறப்புக் கிடக்க ஏன் விரலை ஓட்டி முறிப்பான். மனைவிக்கு அது சரி என்று பட்டிருக்கவேண்டும். மௌனமாகிவிட்டார்.

காலை பத்து மணிபோல் றிச்சாட் வெளியே வருவதைப் பார்க்க முடிந்தது. போய்ப் பேசுவதற்கு நான் தயாரான போது றிச்சாட்டின் வீட்டிற்கு முன்பாக ஒரு வெள்ளைநிற ‘வான்’ வந்து நின்றது. வானில் வந்த இருவரும் இறங்கிவந்து றிச்சாட்டோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மனைவி என்னை நெருங்கி வந்து “அவங்களாய்த்தான் இருக்கும்” என்று அடக்கி வாசித்தார். மனைவி பயப்பிடுவதில் உண்மை இருக்குமோ? என்ற சந்தேகம் எனக்குள்ளும் எழ ஆரம்பித்துவிட்டது.

கதைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள், வாகனத்தில் கொண்டுவந்த ஒரு அறிவித்தல் பலகையை றிச்சாட்டின் வீட்டின் முன் நட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்

“RE / MAX - HOME FOR SALE” றிச்சாட்டின் வீடு விற்பனைக்கு வந்திருக்கிறது. இந்த அறிவித்தலைப் பார்த்ததும் எனக்கும் மனைவிக்கும் ஒரே அதிர்ச்சி. என்னால் இதை நம்பவோ ஏற்றுக்கொள்ளவோ முடியவில்லை. குளிர்காலம் தொடங்கியபின் நாலு மாதங்கள் வரையில் அவர்களைச் சந்தித்துப் பேச்சுநற்பம் அமையவில்லை. இந்தக் குறுகிய இடைவெளிக்குள் வீட்டை விற்கிற அளவுக்கு அவர்களுக்கு என்ன தேவை வந்தது?

மனைவி நினைப்பதுபோல் அவர்களை வில்லங்கமான ஆட்களாக என்னால் நினைக்க முடியவில்லை. அயலுக்குள் ஒரு வயதான மிக அமைதியான தம்பதிகள் இருப்பதில் நான் திருப்தியாகவே இருந்தேன். ஏதோ சின்ன ‘மிஸ் அண்ட்ஸ்ராண்டிங்’. அதைப் பேசிச் சரிக்கட்டிவிட்டுக் கடந்து போயிருக்க முடியும். ஏன் இப்படி? நினைக்கத் தலை சுற்றுவதுபோலிருந்தது. மனைவியைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். விறைத்துப்போய் அசையாமல் நின்றார். றிச்சாட்டைத் தரக்குறைவாய் எடை போட்ட குற்ற உணர்வு உறுத்தியிருக்க வேண்டும்.

போய் விசாரிப்பது நாகரிகமாயிருக்காது. கவலை தெரிவிக்கப்போனது

போலாகிவிடும். இரண்டொரு நாள் போகச்சந்திக்கும்போது பேசலாம் என்று இருந்துவிட்டேன்.

விளம்பரம் போட்டு ஒரு வாரம் கடந்திருந்தது. அந்த விளம்பரம் கண்ணில்படும்போதெல்லாம் எனி அயலுக்குள்ளே யார் வந்து தொந்தரவு தரப்போகிறானோ என்று நிம்மதியே குலைந்துபோனது. மூன்று நாள் என் பார்வையில் படாத றிச்சாட் அப்போதுதான் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தார். வழக்கமாய் எந்த உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தாத அவரின் முகம் இன்று சோபையிழந்து காணப்பட்டது.

அப்படியே நடந்து தெருவுக்கு வந்து திரும்பிநின்று அப்போதுதான் புதிதாகப் பார்ப்பதுபோல் வீட்டையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். இன்னும் பகமைக்குள் வராத இளம் தளிர்களோடு, வீட்டின் முன் உயர்ந்து நின்ற மேப்பிள் மரம், வீட்டின் பின்புற எல்லையில் வேலியாய் நின்ற கிறிஸ்மஸ் மரங்கள், ஓரமாய் இலைக் கலப்பில்லாத வெள்ளைப்பூக்களால் தன், மேல் உடம்பை முழுதாய் மூடிக்கொண்ட அப்பிள் மரம், மூன்று மாதங்களாய் மூடுபனிக்குள் மறைந்த கிடந்து, பொழுது முகம் கண்டு சிலிர்த்து எழும் 'ஹைபிரிட்' புற்கள் எல்லா வற்றையும் "இவை எனி என்னுடையவை அல்ல" என்று இறுதியாய்ப் பார்க்கும் அவரின் வலியை என்போன்ற ஒரு ஈழத்

தமிழனைவிட வேறு யாரால் புரிந்து கொள்ள முடியும்?.

"பிள்ளையள், நாளைக்குப் பள்ளிக் கூடம். வெள்ளை எழும்பவேணும். படிச்சதுகாணும் நேரத்துக்குப்படுங்கோ" மனைவியின் அலாரம் கேட்டு நானும் படுக்கைக்குத்தயாராகிவிட்டேன். இரவு பதினொன்று, பன்னிரெண்டு நேரம் கடந்துகொண்டிருந்தது. அருகிலே என்ன உபத்திரவம் வரப்போகுதோ என்று நினைக்கும் போதெல்லாம், மனதிலே றிச்சாட் புனிதமானவராக மாறிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போதுதான் உறங்கியிருப்பேன் என்று நினைக்கிறேன். அலாரச்சத்தத்துடன் சிவப்பு, நீல வெளிச்சத்தை விசிறிக் கொண்டு வந்த 'அம்பியூலன்ஸ்', வேகத்தைக் குறைத்து றிச்சாட்டின் ஓடு பாதையில் வந்து நின்றது. நித்திரை கலைந்து எழும்பிய எனக்கு என்ன நடக்கிறது?, என்ன செய்வது என்று எதுவுமே புரியவில்லை. மனைவியும் எழுந்துவிட்டார். போய்ப் பார்ப்பதற்கு மனம் விரும்பினாலும்,

"அக்கம், பக்கம் ஒருசனமும் போகேல்லை. என்ன பிரச்சனை என்று தெரியாது. பேசாமல் படுங்கோ.' அம்பியூலன்ஸ்' வந்திட்டிடுது. அவங்கள்பாத்துக் கொள்ளுவாங்கள்" ஏற்றுக்கொண்டேன். ஒரு பத்து நிமிஷ ஆரவாரம்தான். 'அம்பியூலன்ஸ்' போய் விட்டது.

இரண்டு நாள் மனித நடமாட்டமே இல்லாமல் அமைதியாய்க் கிடந்தது நிச்சாட் வீடு. நிச்சாட்டும், லோறாவும் தான் அங்கே இருக்கிறார்கள். அம்பி யூலன்ஸ்' இல் வந்து ஏற்றிக்கொண்டு போகிற அளவுக்கு யாரோ ஒருவருக்குக் கடுமையான சகையீனம் என்று எங்களைப்போல அயலுக்குள் எல்லாருக்கும் தெரிந்துதான் இருக்கும். வேலைக்குப் போகிறவர்கள் போய்வந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளும் வழமையான செயற்பாடுகளை மாற்றமில்லாமல் தொடர்கிறார்கள். மாலை நேரங்களில் நாய்களோடு நடைபயிற்சிபவர்கள் நிச்சாட் வீட்டைக் கடந்து போய் வந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். நிச்சாட் வீடு இன்னும் அமைதியாய் இருக்கிறது. இதுதான் வெளிநாடு.

மூன்றாம் நாள் காலையில் நிச்சாட் வீட்டின் முன் ஒரு கார்வந்து நின்றது.

மூன்று நாளாகியும் யாருக்கு சகையீனம் என்றுகூட அறியமுடியாத நிலையில் ஏதோ குணமாகித் திரும்பி விட்டார்கள் என்று திருப்தியாயிருந்தது. அவர்கள் வீட்டுக்கு உள்ளே போவதற்கிடையில் பார்த்து நலம் விசாரிக்கும் எண்ணத்தில் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தேன். காரை ஓட்டிவந்த இளைஞன் இறங்கும்போதே நான் காருக்குக் கிட்ட வாய் வந்திருந்தேன். தொடர்ந்து பின் 'சீட்' இலிருந்து இறங்கிய லோறாவை ஒரு பெண் கையைப்பிடித்து அணைத்து

இறக்கி வெளியே கொண்டு வந்தார் "ஆனால் நிச்சாட்".....? என்னைக் கண்டவுடனேயே லோறா இரண்டு கைகளாலும் வாயை மூடியபடி விம்மத் தொடங்கிவிட்டார். நடந்துவந்து என் கையை இறுகப்பற்றினார்.

"நிச்சாட் போயிற்றார்" சொல்லி முடித்ததும் கை மூடிய வாய் மெளனமாய் அழுத்து. கண்கள் உடைப்பெடுத்தன. எதுவும் பேசத் தோன்றவில்லை. என் கையை விலக்கிவிட்டு, திரும்பாமலேயே பின்னாலே கையைக்காட்டி "பிள்ளைகள்" என்று சொல்லிவிட்டு மெளனமாகி விட்டார்.

"ஐ ஆம் வெரி சொறி, கனத்த இதயத் தோடு எனது கவலைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டேன். மனைவியும் வந்து சேர்ந்த போது லோறா மீண்டும் உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசினார்.

"உங்களை அவருக்கு நிறையப் பிடிக்கும்" என்றவர் மீண்டும் விம்மத் தொடங்கினார். அவரின் மகள் கைத்தாங்கலாய் அழைத்துப்போய் அருகே இருந்த சோபா ஒன்றில் இருக்கவைத்தார்.

"முதல் நாள் பின்னேரமும் எங்கட பிள்ளைகளுக்குக் 'ஹாய்' சொல்லிவிட்டுப் போனவர். நம்பவே முடியேல்லை." நிச்சாட்டின் மகனுக்கு என்னுடைய ஆதங்கத்தை வெளியிட்டேன்.

"அது உயிருள்ளதோ, உயிரற்றதோ தான் ஆசைப்பட்டு வாங்கிய பொருள்

தன்ர கையை விட்டுப் போறதைத் தாங்கிற சக்தி அவருக்கு இல்லை. அவற்ற பலவீனமே இதுதான். தன்னால இந்த வீட்டைப் பராமரிக்க முடியாது என்ற நிலை வந்தபோதுதான் விற்க முடிவெடுத்தார். மிகுதிக் காலத்தைச் சந்தோஷமாக வாழக்கூடிய மாற்றுத்திட்டங்களை ஒழுங்குபடுத்திய பின்னர்தான் வீடு விற்கப் போடப்பட்டது.

“விற்பின்னும் கூட வாங்குபவர்கள் அயலில் இருப்பவர்களுக்குத் தொந்தரவாக இருக்கக்கூடாது என்பதில் அவர் அக்கறையோடு இருந்தார். அவர் தனக்குள், ஒருவரை மதிப்பிடுவதில் என்ன அளவீடு வைத்திருந்தாரோ தெரியாது ஆகக் கூடிய விலைக் கேள்விகாரருக்கு வீட்டைக் கொடுக்கக் கண்டிப்பாக மறுத்துவிட்டார். அவர்களால் அயலில் உள்ளவர்களின் நிம்மதி கெட்டுப் போகும் என்று திடமாக நம்பினார். \$10,000/= விலை குறைவாகக் கேட்டிருந்த இரண்டாவது கேள்விக் காரருக்கே இப்போது வீடு விற்கப்பட்டுள்ளது.” இதைச் சொல்லி முடித்தபோது நிச்சாட் மகனின் கண்களில் ஒரு பெருமிதம் தெரிந்தது. கையில் வந்த பணத்தை ஒதுக்கிவிட்டு அயலையும், அங்கிருக்கும் மக்களையும் மதித்த மாண்பை வணங்குவதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்யத் தோன்றவில்லை. அமைதியாயிருந்த லோறா எழுந்துவந்து கண்களைத் துடைத்தபடி பேசத் தொடங்கினார்.

“லியோ போனதிலிருந்து இரவில் சரியாய்த் தூங்கமாட்டார். உங்களுக்குத் தெரிஞ்சிருக்காது. போனகிழமை இரண்டு நாள் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குப் பிறகு யாரோ விலாசம் மாறி உங்கட ஓடுபாதையில் காரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்திப்போட்டு போன் பேசிக் கொண்டிருந்தவங்களை, உடனே போய் எச்சரிக்கைபண்ணி வெளியில அனுப்பிப் போட்டுத்தான் வந்தார். நீங்கள் இரவு வேலைக்குப் போவதும், தாயும், பிள்ளையளும் தனித்திருப்பதும் அவருக்குத் தெரியும். பயப்படாமல் தைரியமாய் இருங்கோ. நல்ல சனத்துக்குத்தான் வீடுகை மாறியிருக்குது.” அழகையைக் கட்டுப்படுத்த கீழ் உதட்டைக் கடித்தபடி மனைவியின்தோளை தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார் லோறா.

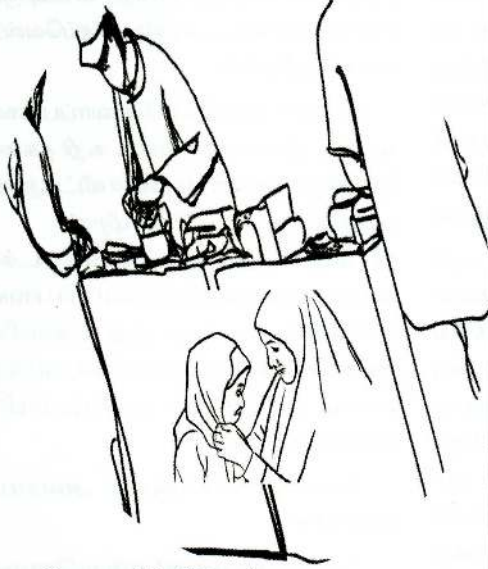
அந்த நல்ல மனிதரைத் தவறாக எடைபோட்ட பாவங்களைத் தன் கண்ணீரால் கழுவிக்கொண்டிருந்தார் என் மனைவி. அந்த உன்னதமான ஆன்மா சாந்தி அடையட்டும். ஆமென்.

இலக்கணம்

ஒரு மொழியில் அடிப்படை அறிவு என்பது அந்த மொழியில் உள்ள எழுத்துக்களையும் சொற்களையும் அவற்றின் பொருளையும் வாக்கிய அமைப்புகளையும் தெரிந்திருப்பதே. மேலே கூறியவற்றை உள்ளடக்கியது இலக்கணம்.

சிறு பிள்ளை வேளாண்மை ..

ராஜிதா அரிச்சந்திரன்

“ரியாஸ் , ரியாஸ் என்ன உம்மா படிக்க விடமாட்டியேனோ? ஒரே கரைச்சல் பண்ணுறியள்..”

“இல்லத் தம்பி வாப்பா பாவம் இந்த துணி மூட்டையை தூக்கிக் குடப்பா”,

“போங்க உம்மா ஆயிசாகும்மாதானே இருக்கிறா அவளுக்கு சொல்லுங்களேன்.”

“தம்பி உனக்கு அவளைப்பற்றித் தெரியும் தானே! ஏனிப்படிப் பேசிறீங்க? அவளுக்குக் கேட்டிடப் போகுது” எனக் கூறி வாயை மூட முன்னம் வீட்டுக் குள்ளிருந்து தலையணை வறாண்டாவில் விழுந்தது.

“ஏன் என்னப்பற்றிப் பேசிறாய் . என்னப்பற்றி பேச நீ என்ன என்ற உம்மாவா?”, எனக் கத்தி வீட்டை இரண்டு பண்ணினவளுக்கு

“ நான் உன்ர உம்மா இல்லத்தான், அதுக்காகக் கத்திப் பேசாத அங்கிட்டு

ரியாசிற்கு இப்பத்தான் பதினைந்து வயது இருப்பினும் அவன் கொஞ்சம் பொறுப்பானவனாகவே இருந்தான். பாடசாலை விடுமுறை நாட்களில் தந்தைக்கு உதவி செய்ய நடைபாதைக் கடையினில் வேலைக்குச் செல்வான். அவனுக்குக் கீழுள்ள தம்பிக்கும் தங்கைக்கும் பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுப்பதும் லீவு நேரங்களில் தாய்க்கு உதவியாகவும் இருப்பான்.

இங்கிட்டு கேட்டிடப் போகுது”,

“கேட்டா என்ன உன்னப்பத்தி தெரிஞ்சிடுமா? என்றா பயப்படுறாய்” என வீட்டிலிருப்போர் அமைதியைக் குலைத்து விட்டாள். ஆயிசாவின் சத்தத்தில் தெருவில் எல்லோரும் கூடிநின்று வேடிக்கை பார்த்தார்கள். இவளை அடக்க முடியாதென எல்லாரும் அமைதியாகவே இருந்தார்கள். ரியாஸ் மட்டும் கவலையினால் அழுது கொண்டிருந்தான்.

ரியாசிற்கு இப்போதுதான் பதினைந்து வயது இருப்பினும் அவன் கொஞ்சம் பொறுப்பானவனாகவே இருந்தான். பாடசாலை விடுமுறை நாட்களில் தந்தைக்கு உதவி செய்ய நடைபாதைக் கடையினில் வேலைக்குச் செல்வான். அவனுக்குக் கீழுள்ள தம்பிக்கும் தங்கைக்கும் பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுப்பதும் லீவு நேரங்களில் தாய்க்கு உதவியாகவும் இருப்பான். இவர்கள் வசிக்கும் வீடோ மிகச்சிறியது விறாந்தையும் அறையும் மட்டும்தான் சமையல் கூட வெளியில்தான் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறான நிலையில் மழை வந்தால் வேற கதையே இல்லை, வெள்ளம் முழங்கால் அளவிற்கு நிற்கும் பாடசாலைக்கு இடம் பெயர்ந்து விடுவார்கள்.

திடீரென்று உம்மா “ஐயோ! ஆயிசாவை கூட்டிட்டு ஓடுறான் ஓடியாங்கோ” எனக்கத்தின சத்தம் கேட்டு ரியாசும் அக்கம் பக்கத்தவர்களும் துரத்த அவர்கள் மோட்டார் சைக்கிளில்

ஓடிமறைந்தார்கள்.

“வாப்பாக்கு என்னத்த சொல்லுவேன்? பாவி இப்புடிப்பண்ணீட்டாளே! நீ அவளை பெத்தவ என்றா விட்டிருப்பியா? எனக் கேட்டா என்ன செய்வேன்?” எனக் கதறினாள்.

“உம்மா அழாதேங்கோ வாப்பாவை கூட்டிட்டு வாறன்” எனக் கூறி நகரை நோக்கி ஓடினான். அவனின் வீட்டிற்கும் நகரிற்கும் மூன்று கிலோமீற்றர் தூரம் அவ்வளவு தூரம் நடக்க நடக்க மனதும் அலைபாய்ந்தது. வாப்பாவும் இவ்வளவு தூரம் நடந்து தலையில் மூட்டையைச் சுமந்துதானே உழைத்து எங்கள் பார்க்கிறார் எனப்புலம்பிக் கொண்டே வந்து

“வாப்பா கொஞ்சம் அவசரம் வாங்கோ”,

“பொறுங்க மவன்” என்று சொல்லி விட்டு துணி வாங்கவந்தவர்களிடம் பந்து போல அகப்பட்டுத் துடித்தார். மாறிமாறி இது வேண்டும் அது வேண்டும் இது என்ன விலை? அது என்ன விலை? என்று கொஞ்சமும் மனச்சாட்சி இல்லாமல் தூக்கி வீசிப்போட்டார்கள். அவனுடைய வாப்பா வெயிலில் புழுவாய் துடித்ததைப் பார்த்த அவனுடைய கண்கள் இரத்தக் கண்ணீரே வடித்தது மழை போல வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்த படி

“என்ன ரியாஸ் ஏன் இவ்வளவு தூரம்

வந்தீங்க?”,

“வாப்பா ஆயிசா அந்த தமிழ் பெடிய
னோட ஓட்டா”,

“ஐயோ! ஏன் இவளிப்படிச் செய்
தான்?” எனதலையிலடித்துக்கதறியவரை

“வாப்பா வாங்க விதானையிட்ட
போவம் அவங்களுக்கு நேரத்தோட
அறிவிச்சா பயம் இல்லப்பா”

எனக் கூறியதும் இருவரும் விதா
னையின் ஆபீச நோக்கி நடந்தார்கள் .
விதானை,

“அம்மா எங்கட பிள்ளையைத்
தமிழ்ப்பெடியன் இழுத்திட்டுப் போயிட்
டான்”

“உங்க மகளுக்குப் பதினெட்டு
வயதாகி விட்டதா?”

“இல்ல அம்மா வார வருடம்தான்
பதினெட்டு”

“யார்ட பெடியன்?”

“நாவாந்துறையில் இருக்கிற ஜோசப்
பிட மவன்”,

“எப்படி உங்களுக்கு அவன்
தானென்று தெரியும்”,

“இரண்டு பேரும் கதைக்கேக்ககண்டு
கண்டிச்சிருக்கின்றேன். ஆனாலும் அவன்
கேட்கல”,

“சரி பொறுங்க அவங்கள கூப்பிட்டு
கதைப் போம்” எனக்கூறி ஜோசப்பிற்கு
கோல் பண்ணி விடயத்தை கூற

“அம்மா இனி அந்த நாயை நான்

வீட்டுக்குள்ள சேர்க்க மாட்டேன்.
நான்கு பொம்பிளைப் பிள்ளைகள் வீட்
டில இருக்குது. இவனை சேர்த்தா, நான்
சோனியிட்டத்தான் மாப்பிள்ளையும்
எடுக்க வேணும்”

“நானோ என்ற குடும்பத்திலயாரோ
அவனைத் தேடி வரமாட்டோம் அவனை
பொலிசில குடுத்தா என்ன? ஜெயிலில
வைச்சா என்ன கேட்கமாட் டேன்
அம்மா” எனக் கூறி கட் பண்ணினார்.

ஜோசப்பிட மனைவி

“என்னப்பா யாரு போனில”,

“நீ பெத்து வைச்சிருக்கிற எருமை
பண்ணியை இழுத்திட்டு ஓட்டிடுதாம்
என்ன சொல்லுறீங்கள்? அந்த சோனிப்
பெட்டைய இழுத்திட்டு போயிட்டுதாம்
அதான் விதானை கோல் பண்ணினவா.
நான் அதை என்ன எண்டாலும் செய்யுங்க
எனச் சொல்லீட்டன்”.

“என்னங்க சொல்லுறீங்கள் அவன்
எங்கட பிள்ளை”,

“அவனப்பற்றி கதைச்சா இனி
உன்னையும் வீட்டவிட்டு கலைச்சுப்
போடுவன் பேசாமல் போய்க்கிட” வேற
வழியின்றி அழுது கொண்டு மூலையில்
உட்கார்ந்தாள்.

கிராம அலுவலர்,

“அவங்கள் தங்களுக்கு பெடியனை
சேர்க்கிற எண்ணமே இல்லையாம்
அவங்க வந்தா நீங்கள் சேர்ப்பீங்களா?”

“அம்மா தமிழ்ப் பெடியனை சேர்க்க

மாட்டோம். பெற்ற குத்தத்திற்கு மவளை
சேர்ப்பன்”

“சரி நீங்கள் போங்க போய் பொலி
சுக்குத் தகவல் கொடுங்க” ,

“நன்றிஅம்மா பொலிசுக்குப் போறம்”
எனக்கூறி பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்கு நடை
யில வந்து கம்பினையின் கொடுத்தார்கள்.
இவர்கள் பொலிசில கதைச்சுக் கொண்டி
ருக்கையில் ஒரு போன் வந்தது. பொலி
சார் போனில் கதைத்துவிட்டு
“உங்கட பொண்ணுக்கு எத்தனை வயது
பதினேழு” ,

“சரி பெடியனுக்கு எத்தனை வயது”

“அவனுக்கு இருபத்தி ஒன்றிருக்கும்
ஜயா”, அப்ப அதுதான் கேஸ்

“உங்கட மகனும் அவனும் வேகமாக
போய் போஸ்ரில அடிபட்டு ஸ்பொட்
அவுட்டாம்” என்றதைக் கேட்டதும்
ரியாசின் தந்தை தலைசுற்றி விழுந்
துவிட்டார். ரியாஸ் செய்வதறியாது
அழுதான்...

தமிழ்

நிறுத்தக்குறிகள். சொற்களைச்
சேர்த்தும் இடம்விட்டும் எழுததல். சந்தி
ஆகிய மூன்றும் ஒன்றோடொன்று
தொடர்புடையவை. கருத்துத் தெளிவிற்குத்
துணை புரிபவை. ஆனால், மரபு
இலக்கணங்களில் இடம் பெற்றிருப்பது
சந்தி மட்டுமே. சந்தி விதிகள் மிகமிக
அவசியமானவை.

பகவான் ரமண மகரிஷி
மதவாதியல்ல. ஆசார
அனுஷ்டனானங்கள்
சொல்கிறவரல்ல. இந்தத்
தேசத்திற்கு, இன்ன மொழிக்கு
இன்ன மதத்திற்கு உரிமையானவர்
இல்லை. அவர் தனியாக எந்த ஒரு
மதத்தையும் ஸ்தாபிக்கவில்லை.
என்ன இருந்ததோ அதை
வெளிச்சம்போட்டுக் காட்டினார்.
எந்த வர்ணமும் சேர்க்காமல்
எந்தக் கலப்படமும் இல்லாமல்
மிகத் தெளிவாக சத்தியத்தை
உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல
உங்களுக்குக் கொண்டுவந்து
கொடுத்திருக்கிறார். அறிவதற்கு
ஆவல் இருந்தால்போதும். மற்றது
அவரது அருளால் ஏற்படும்.

-பாலகுமாரன்-

திருமலை ரவிகாந்தன்

கூலண்டன் விமான நிலையம் மிகவும் பரபரப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. மாறன் அவனுக் கென்று ஒதுக்கப்பட்ட கண்ணாடி அறைக்குள் உயர் அதிகாரியின் வர வுக்காக காத்திருக்கிறான்.

பார்ப்போரைக் கவர்ந்திழுக்கும் வசீகரமும் நடை உடை பாவனையும் அமர்ந்திருக்கும் தோரணையும் அவனை விமான நிலைய அதிகாரி என்றுதான் எண்ணத் தோன்றும்.

உயர்தரம் வரை கல்விகற்ற அவனால் மேற்கொண்டு படிப்பைத் தொடர் வதற்குப் போதிய குடும்ப வருமானம் இல்லை. நன்றாக படிக்கும் தம்பி, தங்கைகளையாவது பல்கலைக் கழ

கனடா மாறனின் கனவல்ல

கத்திற்கு அனுப்புவது என்றால் மாறன் தொழிலில் இறங்குவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

“அம்மா நான் இதற்கு மேல படிக்கல்ல. எனக்கும் சேர்த்து இரண்டு ஏக்கர் வயல் எடுங்க வயலையும் செய்து கொண்டு ஒரு வேலையைத் தேடவேண்டும்”.

முழு நேர விவசாயிகளான தாய் தந்தையுடன் விவசாயத்தில் ஈடுபட்ட மாறன் குறுகிய காலத்தில் தனது படிப்புக்கு ஏற்ப வாகனங்கள் குத்தகைக்கு விடும் (leasing & finance) நிதி நிறுவனம் ஒன்றில் வேலைக்குச் சேர்கிறான். அவனது நேரத்தியான வேலைகாரணமாக பதவி உயர்வுகள் கிடைத்த போதும் மூன்று வருடங்கள் பணியாற்றியவன் அங்கு கிடைத்த அனுபவத்தையும் தனது சேமிப்பையும் வைத்துக் கொண்டு “TRY TREADERS” என்ற வாகனங்கள் வாங்கி விற்கும் சொந்த வியாபாரத்தைத் தொடங்கினான்.

“காலமும் முயற்சியும் கைகோர்த்தால் தொடாதெல்லாம் துலங்கும். விரும்பின் விட்டதெல்லாம் வீடு தேடி வரும்” என்பது திண்ணம்.

அன்று திங்கட்கிழமை வழமைபோல் வியாபர நிலையம் செல்வதற்கு ஆயத்தமானவனுக்கு நன்றாகக் காய்ச்சிய பாலைக் கொடுத்த தாய்

“தம்பி நாங்கள் குத்தகைக்குச் செய்ற வயலை குணம் அண்ணன் வித்துப் போட்டு மூத்தவன பெரிய நாட்டுக்கு அனுப்பப் போறாராம்”.

“அம்மா நான் தெரியாமத்தான் கேட்கிறன் மக்கள் வங்கியில உதவி முகாமையாளராக இருக்கிறவனுக்கு இங்கு என்ன குறையாம்?”

“அதெல்லாம் எனக்கு தெரியாது நகையெல்லாம் அடகு வைத்துவிட்டு வாங்குவமா என்று அப்பா என்னைக் கேட்டவர்” என்றாள் தாய்.

“நீ கஸ்ரப்பட்டு வாங்கின நகைகள் தானே என்ன சொல்ற”

“இருபது வருசத்துக்கு மேலாக அப்பா செய்கின்ற வயல். தேடி வரும் போது விடக்கூடாது”

“என்ன விலையாம்?”

“பதினெட்டு இலட்சம் என்றவராம் அப்பா பதினைந்துக்கு தீர்த்து போட்டு வந்திருக்கார்”.

“அப்பா முடிவெடுத்தால் சரியாகத் தான் இருக்கும். நகையை அடகு வைக்க

வேண்டாம். நிலையான வைப்புல இருக்கிறத எடுத்து வாங்குவம்” என்று சொன்ன மறு நாளே வயல்காணி தந்தையின் பெயருக்கு எழுதப்படுகிறது.

ஒரு கரடு முரடான பாதையில் வந்து அதிவேகப்பாதையில் மலர்ந்து பயணித்துக் கொண்டிருந்தவனுக்குத் திடீரென அப்பாதை ஒடுங்கிப்போய் இன்னொரு திருப்பத்தில் படுகுழியில் விழும் என்று அவன் நினைத்தும் பார்த்திருக்க மாட்டான்.

ஈஸ்டர் தாக்குதல் கொரோனா என்று பின்தொடர்ந்து வந்த நாட்டின் வங்கு ரோத்து நிலையால் மாறனின் வியாபாரம் கடைசியில் அப்படியே நின்று போனது.

விவசாய உள்ளீடுகள் கிடைக்காத காரணத்தால் விவசாயமும் கைகொடுக்க வில்லை. பெரும்பாலான மக்கள் புலம் பெயர்கிறார்கள். கடவுச்சீட்டுக்காரியாலயம் நிறைந்து வழிகிறது. வரிசை யுகம் என்று பத்திரிகைகள் கொட்டை எழுத்தில் ஏதோவெல்லாம் எழுதித் தள்ளுகின்றன. ஆனால் மாறனின் முயற்சி எல்லாம் எப்படியாவது சொந்த நாட்டிலிருந்து மீண்டெழுந்து விடலாம் என்பதுதான்.

ஒன்றரை வருடங்கள் கழிந்தும் பொதுவில் எந்த முன்னேற்றமும் இல்லை. அப்போதுதான் கனடா விசிட் விசா பிரபலமாகிறது.

ஆரம்ப கட்டத்தில் மாறனுடன்

ஒன்றாகப் படித்த குமார் கனடாவுக்குப் போவதற்கு முயற்சிக்கும் போது

“மச்சான் பதினைந்து இருந்தால் போதும். முன்னுக்கு ஒரு இலட்சம் தான் கட்டணும். விருப்பம் என்றால் சொல்லு எனக்கு கட்டுறதோட உனக்கும் கட்டுறன். பிறகு மிச்சத்தை நீ ஒழுங்கு செய்வாய் தானே?”

“இல்ல மச்சான் நமக்கு அதெல்லாம் சரிவராது”.

என்று சொன்ன மாறன் ஒரு வருடம் முடிவதற்குள் இலண்டன் விமான நிலையத்தில் அமர்ந்திருந்தபடி கடந்த இரண்டு மாதங்களுக்குள் நடந்த சம்பவங்களை எண்ணி பார்க்கிறான்.

கனடாவுக்கு அனுப்பிவிட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்று மாறனின் தாய் நினைப்பது ஒன்றும் கொலைக் குற்றமில்லை.

உழைத்துச் சாப்பிட்டு உயிர் வாழ்வதில் இங்கு சிக்கல் ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் இரண்டு தங்கைகளை கரை சேர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு?

எவ்வளவு முயன்றும் மாறனால் வருமானம் ஈட்டக்கூடிய தொழில் ஒன்றை தொடங்க முடியவில்லை.

கனடாவுக்கு வந்தால் தான் பார்த்துக் கொள்வதாக குமார் வரச்சொல்கிறான். பலநாள் யோசனைக்குப் பின்பு மாறன் முகவரைச் சந்திக்கிறான்.

“நீ தாமதமாகிவிட்டாய். இப்ப

sponsor கடிதத்துக்கான செலவு அதிகம் விசா ரிக்கற எல்லாம் சேர்த்து 6000000 முடியும். சரி என்றால் 300000யும் கடவுச்சீட்டையும் கொண்டு வந்து தாரும் ஒன்றரை மாசத்துக்குள் விசா எடுத்து ரிக்கர் போட்டு போவதற்கான ஒழுங்கை செய்து தரலாம். மிச்சக்காச விசா வந்தவுடன் தந்தால் சரி.”

உடனே

“இந்தாங்க அண்ணன் இதுல 300000 பணமும் 4 வருட காலத்துக்கான கடவுச்சீட்டும் இருக்கு. எனக்கு மூன்று வருடமே போதும் வேகமாக வேலையை முடியுங்கள்”

முகவர் சொன்னது போல் 40 நாட்களுக்குள் விசா வந்துவிட்டது.

வயல்காணி நகைகள் எல்லாம் அடகு வைத்து பத்து இலட்சம் கடன் பட்டு அழுது குழறி மாறனை அனுப்பி விட்டார்கள்.

வழமையான விசாரணையுடன் இலங்கை விமான நிலையத்திலிருந்து டுபாய்க்கு 4 மணித்தியால பயணத்தில் சென்று இறங்கியவன். 6 மணி நேர காத்திருப்புக்கு பின் கனடா செல்வதற்கான விமானத்தில் ஏறுவதற்கு செல்கிறான்.

கடவுச்சீட்டை வாங்கிய அதிகாரி

“ஏன் கனடாவுக்கு போறீங்கள்?”

“கலியாண வீட்டுக்கு”

“எப்ப திரும்பி வருவீர்கள்?”

“இரண்டு வாரத்தில்”

“Sponsor பெயர் விபரம் சொல்லங்க?”

மாறனிடம் கையில் எதுவும் இல்லை.

விமான நிலையத்துக்குப் போங்கள் விபரத்தை அனுப்புகிறேன் என்று சொன்ன முகவர் எதையுமே அனுப்பவில்லை.

தனது நண்பனின் பெயரைச் சொல்லி தொலைபேசி இலக்கத்தையும் கொடுக்கிறான். அதிகாரியால் ஆவணங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டு டுபாயிலிருந்து திருப்பி அனுப்பப்படுகிறான்.

விமானத்துக்குள் ஏறுவதற்கு முன் தான் திருப்பி அனுப்பப்பட்ட விபரங்களை குரல்பதிவாக முகவருக்கு அனுப்பி வைக்கிறான்.

நாட்டுக்கு வந்து இறங்கியதும் முகவரிடம் இருந்து அழைப்பு

“தம்பி மன்னிச்சி கொள்ளுங்கோ ஈ சி கீயை மறந்துபோட்டன் அதனால sponsor விபரங்களை அனுப்பமுடியாமல் போய்விட்டது. உனக்கு நாளைக்கே இலண்டன் போவதற்கு ரிக்கர் போட்டிருக்கன். இப்ப விபரங்களையும் போட்டு விடுறன். காசு விசயங்களை பிறகு கதைப்பம். நீ கொழும்பில ஒரு றாம் எடுத்து நில்லும். வீட்ட கேட்டால் விமானம் இரத்தாகிவிட்டதாக சொல்லும் சரியா.”

“அண்ணன் என்ட நிலைமையை உங்களுக்கு சொல்லி இருக்கன். முழுதும்

கடன். இனி எந்தப் பிரச்சனையும் வராது தானே”

“இல்ல எந்த பிரச்சனையும் வராது” என்றவன் மனசுக்குள் இப்படி நினைத்துக் கொள்கிறான்.

“பிரச்சினை என்றால் கையை உய்த்து என்று எல்லோருக்கும் சொல்லிக் கொடுப்பது போல் இவனுக்கு எப்படி சொல்லி கொடுக்கிறது?”

“மூன்று வருடத்தில் திரும்பி வர இருப்பவனிடம் முடிவு தெரியும் வரை அங்கு இருப்பதைப்பற்றி எப்படி சொல்வது?”

விமானம் இரத்தாகி விட்டது என்று வீட்டுக்கு தகவலைச் சொல்லிய மாறன் மறுநாள் இலண்டன் போய் இறங்குகிறான். காத்திருப்புக் காலம் 19 மணித்தியாலங்கள்.

இலண்டன் வந்து இறங்கிய தகவலை வீட்டுக்கும் முகவருக்கும் புலனத்தில் புகைப்படத்துடன் தெரிவித்துவிட்டு குமாறை அழைக்கிறான்.

“மச்சான் சரியான நேரத்துக்கு வந்திருவாய்தானே. எனக்கு இடம் வலம் எதுவும் தெரியாது”

“நான் வேலைக்கு போகாம விடுமுறை எடுத்துத் தான் நிற்கிறன். நீ யோசிக்காம வா”

நேரம் சரி கனடாவுக்கான பாதை திறக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொருவராக boarding pass பரிசோதிக்கப்பட்டு

அனுப்பப்படுகிறார்கள். மாறனின் முறை கடவுச்சீட்டு scan செய்யப்படுகிறது. முகவர் அனுப்பிய sponsor ம் விசாவுக்கு வழங்கப்பட்ட sponsor ம் வேறு வேறாக உள்ளதாக மாறன் தனியாக அழைத்து விசாரிக்கப்படுகிறான். கனடா விமானம் கனடாவுக்கு போய் திரும்பிய பிறகும் விசாரணை நிறைவடையவில்லை.

ஒரு விருந்தாளியைப் போல் உபசரிப்பும் பெரும் குற்றவாளியைப் போல் விசாரணையும் முடிந்த பின்னர் அந்த தமிழ் பேசக்கூடிய உயர் அதிகாரி

“ மாறன் நீங்கள் இங்கு அகதி கேட்கிறதென்றால் கேட்கலாம். இல்லாவிட்டால் இரவு விமானத்தில் உங்களை நாட்டுக்கு அனுப்பி வைப்பம். நீங்கள் கனடாவுக்கு இந்த விசாவில் இனி போக முடியாது உங்கட முகவர் போலி ஆவணம் சமர்ப்பித்து விசா எடுத்திருக்கு என்ன செய்யப்போறீங்க”

எதையுமே யோசிக்காத மாறன் அகதி அடிக்கப்போவதாக கூறுகிறான். அதை கேட்ட அந்த அதிகாரி உயர் அதிகாரியிடம் பேசிவிட்டு வருவதாக சென்றிருக்கிறார்.

அதற்குள் விபரங்களை தனது குடும்பத்துக்கும் குமாருக்கும் தெரிவித்து விட்டு காணாத கனவுக்காக மாறன் காத்திருக்கிறான்.

ரமணாள்வரம்போய் ஆனால் திட்டமிட்டபடி தங்க முடியாத ஒரு சூழலில் சென்னை திரும்பிய வருத்தத்தில் நெஞ்சு கனத்தபோது ரமணரின் புத்தகத்துக்கு ஒரு சிறிய விமர்சனம், விகடன் பிரசுரம் கேட்டதும் எனக்கு மெய் சிலிர்த்தது.

உண்மையான அன்புக்குப் பதிலளிக்கிறமாதிரி ரமணரே வீடுதேடி வருகிறார்...! எத்தகைய ஆச்சரியம்!. பாலகுமாரனின் எழுத்துபற்றிய மாற்றுக் கருத்தும் உண்டோ? சிற்பியின் செதுக்கலும் அற்புதமான நகாச வேலையும் பாலாவின் எந்த எழுத்தில்தான் இல்லாமல் இருக்கிறது. உள்ளார்ந்த ஆத்மான்னுபவம் பொங்கிப் பிரவகிப்பதை இந்த ஸ்ரீரமண மகரிஷி சரிதத்தின் மூலம் மீண்டும் என்னால் உணரமுடிந்தது.

இயற்கையும் பூமியின் சுழற்சியும் இரவும் பகலும் மிகச் சரியாக இயங்குகிறதென்றால் ரமணர், ஹீரடிபாபா, ராமகிருஷ்ணர் போன்ற மகரிஷிகளுடன் பிரபஞ்ச சக்தி ஏற்படுத்திக் கொண்ட தொடர்புதான் காரணம். ஸ்ரீரமண மகரிஷி என்றதும் நான் யார்? என்கின்ற ஆத்ம விசாரம்தான் முன் நிற்கும். அதனை அறிய முயற்சிப்பதுதான் ரமணரை அறிவது என்கிறார் பாலா.

- இந்துமதி-

கிண்ணியாசபீனா

அந்தப் பாடசாலையில் மிகவும் கறு கறுப்பாக இயங்கும் ஆசிரியர்களில் அவளும் ஒருத்தி! கொடியிடையும் கார் மேக வண்ணமும் கொண்டவள்! காண்போரை வசீகரிக்கும் வதனமும் உடையவள்! மாணவர்களின் நலன்களில் மிகவும் அக்கறையுடன் செயற்படுமவள், என்றும் இனிமையுடன் எல்லோரிடமும்

பழகுவாள்! என்றாலும் அவளின் முக மலரில் சோகரேகை படர்ந்திருக்கும்!

அவளின் தகப்பன் விறகு விற்றுத் தான் அவளை வளர்த்தார்! வறுமை அவள் வாழ்வை, அதன் கோரப்பிடிக்குள் வைத்துக் கொண்டது!

கல்வியைக் கரும்பென எண்ணிச் சுவைக்குமவள்! ஆசைகளைக் குறைத்துக் கொள்வாள்!

பெற்றோரிடம் அவளுக்காக அள்ளிக் கொடுத்திடப் பாசம் அதிகமாகவே இருந்தது! ஆனால், சீதனமாக வழங்க எதுவுமே இல்லை! அக்குடும்பத்துடன், அவர்களின் சொந்த பந்தங்களும் சேர்ந்திட முன் வருவதில்லை!

விடியலை நோக்கி

ஒற்றைப் பிள்ளையான கண்மணியைப் பெற்றோர், பேர் சொல்ல வந்த பெரும்பேறென எண்ணினர்! கல்வியைக் கவனமாய்க் கற்ற கண்மணி கணித ஆசிரியரானாள்! மிகவும் அகமகிழ்ந்தனர்!

அவளின் பெற்றோர் மகளின் கனவுகள் இனி நனவாகிடும் எனக் கனவு கண்டனர்! அவளுக்கொரு வாழ்வினை அமைத்துக் கொடுக்க ஆசைப் பட்டனர்! காலப்போக்கில், அவர்களை இயலாமையும், முதிர்ச்சியினால் ஏற்பட்ட வருத்தங்களும் தாக்கின!

“ஏழையென்னை மண முடிக்க யாருமே இணங்கவில்லை!”

“மனப் பொருத்தத்தை விடப் பணப் பொருத்தம் தேடினர் படித்தவர்கள்!”

“அத்தோடு நிறமும் கொஞ்சம் குறைவு என்றால் கேட்கவும் வேண்டுமா!” என்று அவள் மனம் அடிக்கடி நினைக்கும்!

பாடுபட்டு உழைத்து உழைத்து, ஓடாகி நோயாகிப் பாயாகிப் படுக்கையிலே கிடக்கும் தகப்பனைப் பராமரிக் கவும் அவளது வருமானம் செலவாகிக் கொண்டு இருந்தது! என்றாலும், அவள் அதைப் பற்றி வருந்தி மன நிம்மதியை ஒரு நாளும் இழந்ததில்லை!

வாழாவெட்டியாக வாழ்ந்து கொண்டு தன் எதிர் காலத்தை எண்ணி ஏங்கியவள், சவால்களைச் சமாளிக்கும் திறனுடன் வீறுநடை போடுவாள்!

அவளது வகுப்பறை மாணவர்க ளுக்குப் பயிற்சிகள் கொடுத்து விட்டுக் கொப்பிகளைத் திருத்திக் கொண்டிருந்த வளிடம்

“டீச்சர் எழுதி முடித்தவர்களிடம் கொப்பியை வாங்கலாமா? என்றாள் வகுப்புத் தலைவி சீதா!”

“சரி சரி வாங்கலாம்”

என்று சொன்னவள், ஒவ்வொரு மாணவியிடமும் சென்று பயிற்சிகள் செய்தமையை அவதானித்தாள்!

கொப்பிகள் திருத்தப்பட்டன!

பள்ளியில் இடைவேளை மணியும் ஒலித்தது! மாணவர்களின் வெளியேற்றத்துடன் சிந்தனைக்குள் சிறைப் பட்டாள் கண்மணி!

கலியாணத் தரகர் கொண்டு வரும் வரன்களும், வந்து விட்டுப் போய் அனுப்புகின்ற வேதனை தரும் விடைகளும் விந்தைதான்!

ஆரம்ப காலங்களில் இந்த விஷயத்தின் துயரம் அவளை வாட்டி எடுத்தாலும் பின்னர் அவளிடையே அதையும் தாங்கிடப் பழகியது! வருவதை எதிர் கொள்வோம் எனத் துணிவுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவள்,

“அம்மா அப்பா தான் பாவம்! அவர்கள் தான் என்ன செய்வார்கள்!”

“படித்த பெண்களுக்கும் சீதனம் கொடுக்கத் தான் வேண்டும்!” சிந்தனையில் இருந்தவளுக்கு ஒரு போன் கோல் வந்தது! புதிய இலக்கம்!

மறுமுனையில் யார் என அறிந்திடப் போனைத் தூக்கினாள்! பக்கத்து வீட்டு மாமிதான் பேசினார்!

“உங்க அப்பாவுக்குக் கொஞ்சம் வருத்தம் கூடிவிட்டது கண்மணி!”

“அம்மா உங்களிடம் சொல்ல வேணாம் என்று சொன்னவ!”

“எனக்கு மனசு கேக்கல!” அதான் சொன்ன நான்!”

“அவ ஸ்கூல் முடிஞ்சாப் பிறகு வரட்டும் என்று சொல்லிட்டா!” என்று

கூறிமுடிக்கவும்படாடசாலைமுடிவுக்கான மணி அடிக்கவும் சரியாக இருந்தது! கொஞ்சம் நிதானமாக வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு வீடு சேர்ந்தாள் கண்மணி!”

“ஏனம்மா எனக்கு உடன் சொல்ல இல்லை” என்று கூறியவாறு அப்பாவை விரைவாக வைத்தியசாலைக்கு எடுத்துச் சென்றாள்! வைத்தியசாலையில் அவ ருயிர் இரண்டு நாட்கள் ஊசலாடிய பின் பிரிந்தது!

அவரின் சடங்குகளும் முடிந்தது! ஆனால் அவள் கலங்கவே இல்லை!

இவ்வளவு நாளும் இதெல்லாம் இன்றோ நாளையோ நடக்கலாம் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டதான் வாழ்ந்த வள் அவள்!

முதிர்கன்னிகள் உலகில் துன்பங்கள் சுமக்கப் பிறந்தவர்கள் என்று அவள் மனம் ஏற்றுக் கொண்டது போலும்! காலச்சக்கரம் சுழன்று கொண்டிருந்தது! தாயவள் மகளின் எதிர்கால வாழ்வை எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள்!

மகளோ தனக்கொரு துணையாகத் தான் கற்ற கல்வியின் கனியான தொழில் இருப்பதை எண்ணிக் கவலையின்றி வாழ்ந்தாள்! அவள் தன்னைப் பெற்ற றெடுத்த அன்னையைக் கண்ணியமாய்க் கவனித்தாள்!

ஒரு விடுமுறை நாளன்று, முன் வாச லில் ஓட்டோ ஒன்று வந்து நின்று,

ஹோரன் அடித்தது! மெதுவாகப் படலையைத் திறந்தாள் கண்மணி! உள்ளிருந்து வயதான பெண்மணி இறங் கினார்!

“கண்மணி டீச்சரின் வீடு இது தானாம்மா” என்றார்!

“ஆமாம் என்ன விஷயம் அம்மா” என்றாள் கண்மணி!

“சரிம்மா!” அதை உள்ளுக்கு வந்து பேசலாமா!” என்றவரை,

“சரி சரி வாங்க, வாங்கம்மா!” என்று அழைத்துச் சென்றாள் கண்மணி! அந்தம் மாவுக்கு நான்கு பெண்களும் ஒருமகனும் இருக்கிறார்கள் என்றும் தனக்கு ஒரு மகன் இருக்கிறார் என்றும், கண்மணியின் அம்மாவிடம் அந்தம்மா கூறினார்!

“தன் மகன் நாதன் அக்காமார்களைக் கரை சேர்த்துவிட்டவன்!”

“இனிமேல் தான் தனியே வாழப் போவதாகச் சொல்கிறான்!” என்றும், சொல்லிக் கலங்கினார் அந்த அம்மா!

“ஓங்கட மகளையும் பற்றிக் கேள்விப் பட்டோம்!”

“எதுக்கும் ஒருக்கா கேட்டுப் பாப் போமே! என்றுதான் வந்தனான்!” என்றார்!

தங்களின் விபரங்கள் யாவற்றையும் அம்மாவிடம் சொல்லி வைத்தார் அந்த அம்மணி! முல்லைச் சோலைக் கிராமத்தில் விவசாயம் செய்து வாழும் அந்தக் குடும்பம் வான்மழையையும் வயலையும்

நம்பி வாழுகிறது!

“அங்கு நாதன் தன் கடின உழைப்பால் முன்னுக்கு வந்தவன்!” அந்த ஊரில் பலராலும் மதிக்கப்படுபவன்!

நல்லவர்கள் பலர் வாழுமிடம் தான் முல்லைச் சோலை! அங்குதான் வாழ்க்கைப் பட கண்மணியிடம் விருப்பம் கேட்டனர்!

“ரெண்டு வாரங்கள் அவகாசம் தாங்கும்மா!”

“நாங்க வடிவா யோசிச்ச முடிவு சொல்லுவம்!” என்று சொல்லி அனுப்பினார் கண்மணியின் தாய்!

அன்றிரவு கண்மணிக்குச் சிவராத்திரியானது! கடுமையான சிந்தனை அவளின் தூக்கத்தைத் துரத்தியது! தூரத்து உறவினர் ஒருவரின் மூலம் முல்லைச் சோலை விடயத்தை அம்மா விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார்!

கொழுகொம்பில்லாக் கொடியான கண்மணி,

“தன் வாழ்வைத் தானே தீர்மானிக்க வேண்டிய நிலை வந்துள்ளது!” என உணர்ந்தாள்! பட்டம்பதவியோடு வாழ்க்கைத் துணை அமையாவிட்டாலும், அன்பினைச் சொரிந்து, ஆதரவு காட்டக் கூடிய உள்ளம் படைத்தவராக அமைந்திட ஆசைப்பட்டாள்!

“அள்ளிக் கொடுக்க அன்பைத் தவிர ஆதனங்கள் எங்களிடம் இல்லையே!”

“அதனாலன்றோ கரைசேராக் கன்னி

யென ஊர் எனைத் தூற்றியது! “வேதனையில் இருந்தவள், தன்னை அறியாமல் சிறிது உறங்கினாள்! அதி காலையின் அழகிய பூபாளம் கேட்டிட விழித்தெழுந்தாள் கண்மணி! அவசரமாகப் பள்ளி செல்ல ஆயத்தமானாள்.

வயதுப் பொருத்தம் சரியாக இருந்த நாதனும் அன்றிரவு அங்கு கடுமையான யோசனையில் தான் இருந்தான்!

“கல்வி கற்றவள்! கல்வியைக் கற்றுக் கொடுப்பவள்!”

“உழுவன் எனக்குக் கண்ணியம் தருவாளோ!”

“நாகரீக நங்கையாய் வந்து நிம்மதியைக் குழப்பி விடுவாளோ!” என்றெல்லாம் அவளின் எண்ணக் குதிரை மின்னலெனப் பறந்தது!

முல்லைச் சோலை சிறுவர்கள் கண்மணியிடம் கற்றிடும் வாய்ப்பு மிக விரைவில் கிடைக்க உள்ளது! என்பதை அவர்கள் இன்னும் அறியவில்லை!

தண்ணீரும் சோறும் தந்த மண்ணை விட்டுத் தன் அன்னையையும் அணைத்துக் கொண்டு, கண்மணியான இந்த முல்லைக் கொடி, தளிர்ந்திட ஒளி தரும் விடியலை நோக்கிப் புறப்பட்டது!

தமிழ்

இரு சொற்கள் சேரும்போது நிகழும் மாற்றங்களைக் கூறும் 'சந்தி' தமிழில் காணப்படுவது. ஆங்கிலத்தில் காணப்படாது.

எனது அம்மா தைரியமானவர். அவரது நோற்றமும் கம்பீரமாக இருக்கும். தனது வாழ்வை யாரையும் நம்பி நடத்தியது கிடையாது. தன்கையே தனக்குதவி என்று வாழ்ந்தவர். வீட்டில் அவரது ஆதிக்கம் தான். ஆனால் எங்களுக்குக் கருத்துச் சுதந்திரமும் கிடைத்தது. எந்தவொரு பிரச்சினைக்கும் தைரியமாக முகம் கொடுப்பார். அந்தப் பிரச்சினைகளின் அனுபவத்திலிருந்து தன் வாழ்வை வடிவமைத்துக் கொள்வார்.

முச்சடைத்த நாட்கள்

எதிர் வீட்டில் சிவப்பு நிறக் கோழி தன்குஞ்சுகளைப் பாதுகாத்த வண்ணமிருந்தது. காக்கையோ, வேறெந்தப் பிராணிகளோ அவைகளை நெருங்காதவாறு தனது செட்டைகளைக் கிளப்பிக் கொண்டு குஞ்சுகளைப் பின்தொடர்ந்து செல்லும். ஆனால் அன்று அந்தத் தாய்க் கோழியைக் காணவில்லை. குஞ்சுகள் மட்டும் தனியாக இரை தேடித் திரிந்தன. மகேஸ்வரி அக்காவிடம் அது பற்றி விசாரித்த போது அதற்கு சீக்குப் பிடித்து விட்டதாகக் கூறினார். எப்படி அதனைக் குணப்படுத்துவது என ஆவலுடன் கேட்டேன்.

“ சின்ன வெங்காயத்தையும், செத்தல் மிளகாயையும் மை போல அரைச்சு கோழிட சொண்டத் திறந்து வைக்கலும். சரியாகிடும. அல்லது அதுன்ட விதி இவ்வளவுதான் என்டால் என்னால என்ன செய்ய முடியும்.” என்றாள் மகேஸ்வரி அக்கா.

“ அக்கா அந்தக் கோழிய காப்பாற்றவே முடியாதா?” எனக் கேட்டேன். அக்கா சிரித்தவாறு வீட்டினுள்ளே சென்று விட்டார்.

எனக்கு என் அம்மாவின் ஞாபகம் வந்தது. தனது தலையணைக்கு அருகிலிருந்த தண்ணீர்ப் போத்தலைத் தேடி எடுத்துத் தாகம் தீர்க்கவே சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் என் தாயைப் பார்த்துக் கவலைப்படுவதைத் தவிர என்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. அம்மா விற்குத் தண்ணீரைக் கொடுத்து விட்டு

“ அம்மா ஏதாவது வெளிச்சம் தெரியுதா?” எனக் கேட்டேன்.

“ எத்தனை தடவ கேட்பாய்? எனக்கு எதுவுமே தெரியல்ல. இருட்டு வீட்டுக்க போட்டு அடைச்சது போல இருக்கு.” என்று கவலையோடு கூறினார். மீண்டும் அவரைத் தொல்லை செய்ய விரும்பாது அமைதியாக இருந்து விட்டேன்.

இந்த நோய் என்பது மிகப்பொல்லாத சாத்தான். இது யாரைத்தான் விட்டு வைத்தது. அதைவிடக் கொடுமை இந்த நீரிழிவு நோய். எனது அம்மாவை ஆட்டிப் படைத்து விட்டது. அம்மாவும் அதிலிருந்து மீள்ப பல முயற்சிகள் மேற்கொண்டும், நீங்காது அது முழுமையாக ஆட்கொண்டது.

எனது அம்மா தைரியமானவர். அவரது தோற்றமும் கம்பீரமாக இருக்கும். தனது வாழ்வை யாரையும் நம்பி

நடத்தியது கிடையாது. தன் கையே தனக்குதவி என்று வாழ்ந்தவர். வீட்டில் அவரது ஆதிக்கம் தான். ஆனால் எங்களுக்குக் கருத்துச் சுதந்திரமும் கிடைத்தது. எந்தவொரு பிரச்சினைக்கும் தைரியமாக முகம் கொடுப்பார். அந்தப் பிரச்சினைகளின் அனுபவத்திலிருந்து தன்வாழ்வை வடிவமைத்துக்கொள்வார். எவ்வளவுதான் சுகயீனமாக இருந்தாலும் ஒரு மாத்திரையைப் போட்டுக் கொண்டு தனது கடமையினை சரியாகச் செய்வதோடு அந்த நாள் முழுவதும் இயங்கிக் கொண்டிருப்பார். அம்மாவைப் பார்த்துத்தான் நான் என்னையே வடிவமைத்துக் கொண்டேன். ஆனால் இன்றோ அவரது உடல் இயங்க மறுத்தது. ஒரு நோயினுடைய தாக்கம் எவ்வளவு பெரிய ஜாம்பவான்களையும் அடக்கிவிடும் என்பதை அம்மாவைப் பார்த்துத்தான் உணர்ந்து கொண்டேன். தற்கொலை செய்ய முயற்சித்தாலும் முடியாத நிலைதான் அந்த மரணப் படுக்கை.

அது ஒரு இருண்ட காலம். எனது அம்மா சுயநினைவின்றி கை, கால், கழுத்து ஆகியவற்றை அசைக்க முடியாத நிலையில் கட்டிலில் படுத்திருந்தார். உடனடியாக வைத்தியசாலையில் அனுமதித்தோம். அங்கு அம்மாவிற்குத் துணையாக நானிருந்தேன். நன்றாக நடந்து திரிந்த அம்மா எந்தவொரு அசைவின்றி படுத்திருப்பதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அம்மா

எப்போது விழிப்பார்? என்னோடு பேசுவாரா? அம்மாவின் சுவாசப்பாதை சீராக இயங்குகின்றதா? என்ற எதிர் பார்ப்பு எனது தூக்கத்தைத் தூர எறிந்தது.

“பிள்ள உன்ட அம்மாக்கு சேலன் போட்டிருக்கு. நாளைக்குதான் கண்திறப்பா. நீ யோசிக்காமல் தூங்கு.” என்றார் பக்கத்துக் கட்டிலில் உள்ள அன்டி. மறுநாள் காலை அம்மா விழித்துக் கொண்டார். அம்மாவோடு கதைக்கவும், அவர் உடம்பானவர் என்பதால் அவரை அமர வைப்பதற்கும் பெரிதும் சிரமப்பட்டேன். எனது அண்ணாவின் மனைவிமார்கள் இடையில் வர எல்லோரும் சேர்ந்து அமர வைத்தோம். அவர் சரிந்து கொண்டே சென்றார். இராவணன் மலையைத் தாங்கியது போல, எனது அம்மாவைத் தாங்கி நின்றேன். இரண்டு நிமிடங்களுக்கு மேல் என் கைகள் கனத்தன. சில நிமிடங்களுக்குப் பின் சுயநினைவிற்கு வந்த என் அம்மா கட்டிலோடு சாய்ந்து கொண்டார். வைத்தியசாலையில் நோயாளிகளைப் பார்வையிடும் நேரம் முடிவடைந்ததால் எனது சொந்தங்கள் அனைவரும் வெளியேறினர். அம்மா என்னோடு பேசத் தொடங்கினார். எனது கைகளைப் பிடித்து

“நான் சாவதை நினைத்து கவலப்படல்ல. நான் போய்ட்டா உன்ன யாரு பாக்கப் போறது? உன்ன எப்பிடியெல்

லாம் அழகு பாக்கனும் என்று நினைச்சன். நானும் என்டா கனவும் மண்ணோட மண்ணாப்போகப்போது. உன்ன நல்லப் படிக்க வச்சிருக்கன். அதுதான் உனக்கு கடைசிவரை கை கொடுக்கும். புத்தியோட வாழும் பழகு. உன்ட சொந்த உழைப்ப நம்பி வாழ். இன்னும் மேல படிக்கனுமா படி. நீ பயப்பிடாத, என்ன நினைச்சு கவலைப்படாத. நான் செய்த ஒரே ஒரு பிழை உன்ன கஷ்டமே தெரியாமல் வளத்தது தான்.” என்றார். இந்த நிலைமையில் எனக்கு பேராதனை தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் இறுதிப் பரீட்சை நெருங்கியது. அம்மாவின் நிலையோ மிக மிக மோசம். என்ன செய்வதென்றே தெரியாத நிலையில் திக்கு முக்காடிப் போனேன். அம்மாவின் அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு கதறி அழவேண்டும் போலிருந்தது. என் தன்மானம் என்னை அழவிடவில்லை. அந்த நேரத்தில் வைத்தியர் என்னை அழைத்து அம்மாவிற்கு சத்திர சிகிச்சை செய்ய வேண்டும் ஒரு பத்திரத்தில் கையெழுத்து வாங்கினார். அதுதான் என் அம்மாவின் தலையெழுத்தையே மாற்றியது. அம்மா என்னைப் பார்த்த கடைசிப் பார்வையும் அதுதான். இந்த சிகிச்சைக்குப் பிறகாவது அம்மா சுகமாகிடுவாரா? என வைத்தியரிடம் கேட்டேன். என் பரிதாபமான முகத்தைப் பார்த்து சுகமாகிவிடுவார் என்றார்.

நானும் எனது அண்ணாவும் சத்திர

சிகிச்சை அறை வாயிலில் அம்மா வரும் வரை காத்திருந்தோம். இரண்டு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு அம்மாவை வெளியே கொண்டு வந்தனர். அம்மாவின் நிலை கண்டு ஒரு நிமிடத்தில் அதிர்ந்து போனேன். விழிகள் வீக்கமடைந்த நிலையில் எந்தவொரு அசைவுமின்றி மயக்க நிலையிலிருந்தார். சுழுத்தறுபட்ட கோழி எப்படித் துடிக்குமோ அப்படித் துடிக்கத் தொடங்கியது என் மனம். அழுவதே கோழைத்தனம் என்றிருந்த நான் வாழ்விட்டு அழத் தொடங்கினேன். எனது நான்கு அண்ணன்மார்களும் அம்மாவின் நிலை கண்டு அழத் தொடங்கி விட்டார்கள். இதற்குப் பிறகு அம்மாவிற்குக் கண்பார்வை தெரியாது என்பதை அவர்களால் உணர முடிந்ததை என்னால் ஏற்க முடியவில்லை. இவளின்றி எதுவும் இயங்காது என்பது என்கதையில் உண்மையானது.

சில நிமிடங்களுக்குப் பின் அம்மா விற்குப் பசி எடுத்தது. சிகிச்சையின் பின் ஒரு மணி நேரத்திற்கு ஆகாரம் எதுவும் கொடுக்கக் கூடாது என தாதி ஒருவர் கூறினார். நாங்கள் உணவு கொடுக்க மறுத்தோம்.

“நான் எத்தனையோ பேருக்கு சாப்பாடு போட்டுருக்கன். எனக்கு சோறு கொடுக்க யாருமே இல்லையே” என அழத் தொடங்கினார். அம்மாவின் சம்பந்தமேயில்லாத பேச்சைக் கண்டு நாங்கள் வியப்படைந்தோம். அம்மா

மீண்டும் சுயநினைவை இழந்து விட்டார். “மில் அம்மாவிற்கு என்ன பிரச்சனை?” எனத் தாதியிடம் கேட்டேன்.

“உங்கட அம்மாவை காப்பாற்றுவது ரொம்ப கஷ்டம். இனி மூன்று நாளோ ஒரு கிழமையோ தான் உயிரோட இருப்பா. இருக்கும் வரைக்கும் பார்த்துக் கொள்ளுங்க.” இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு உலகமே நின்று போனது போலிருந்தது. சிறிது தூரம் நடந்ததன் பின் மயங்கி விழுந்து விட்டேன். விழிக் கும் போது அங்கிருந்த தெரியாத முகங் கள் என்னை எழுப்பித் தேற்றினார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு நன்றி கூடச் சொல்லாது அம்மாவிடம் சென்றேன். பெண் பிள்ளை கிடைக்க வேண்டும் என தவமாய்த் தவமிருந்து என்னைப் பெற்ற தாயைக் காப்பாற்றக் கிடைத்த ஒரேயொரு வழி கடவுள்தான்.

பல கோவில்களுக்குச் சென்றேன். இறுதியாக அம்மா அடிக்கடி வணங்கும் மாரியம்மன் கோவிலுக்குச் சென்று அழுது வேண்டினேன். அங்கு வீசிய ஆலமரக் காற்று என்னைத் தாலாட்டித் தூங்க வைத்தது. மூன்று நாட்களுக்கு மேலாக தூக்கத்தைத் தொலைத்த எனக்கு அக்கோவில் ஓய்வினைத் தந்தது. மீண் டும் அம்மாவின் ரூபகம் வந்தது விழித் துக் கொண்டேன். என்ன செய்வது? யாரிடம் போவது? அம்மாவைக் காப்பற் றக் கூடிய சக்தி படைத்த மானிடர் எங்கேனுமுள்ளனரா? நோயில்லாத

உலகமிருந்தால் யாரேனும் சொல்ல மாட்டார்களா? என்ற யோசனை என்னை நச்சரிக்கத் தொடங்கியது. நமக்கு நெருக்கமான உறவு நம்மை விட்டுப் பிரியப் போகிற அந்த வலியை நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாது. பைத்தியம் பிடித்துப் போனேன். என் நிலை கண்டு சகோதரர்களும், உறவினர்களும் எவ்வளவோ ஆறுதல் கூறினர். ஓரளவு சரியானேன். அம்மாவைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதே என் நோக்கமாயிருந்தது. நான் அம்மாவானேன். எனது அம்மா குழந்தை யானார்.

அம்மாவைச் சாப்பிட வைக்கும் முயற்சியில் பல நாட்கள் தோற்றுப் போனேன். உணவூட்டி விட்டால் என் மீது அதைத் துப்பிவிடுவார். என்னை அடிப்பார். சில வேளைகளில் என் விரல்களைப் பிடித்துக் கடித்துமிருக்கிறார். கைகளைப் பிடித்து நகத்தால் காயப்படுத்துவார். வார்ட்டில் இருக்கும் அணைவருக்கும் கேட்குமாறு சத்தமாகத் திட்டுவார். இத்தனைக்கும் நான் யாரென்றே அம்மாவிற்குத் தெரியாது. என்வாழ்க்கை பல மாதங்கள் கண் ணீரிலே போனது. அம்மாவை கொழும்பு கண் வைத்திய சாலையில் காட்டினால் கண் பார்வை கிடைத்துவிடும் என்ற ஒரேயொரு நம்பிக்கை என்னிடமிருந்தது. எனது விருப்பத்தை வைத்தியர் சொன்னது போல அண்ணாக்களிடம் கூறினேன். அம்மாவைக் கூட்டிக் கொண்டு கொழும்புக்குச்

சென்றோம்.

மீண்டுமொரு அதிர்ச்சிச் சம்பவம் கண் வைத்தியசாலையில் காத்திருந்தது. அப்போது எனக்குத் துணையாக வந்தது என் அக்காவின் மகள் சினேகாதான். என் துன்பத்தில் பெரும் பங்கெடுத்தவள். அங்கு அனுமதித்த மறுநாள் வைத்தியரிடம் சென்றோம். சிநேகாவிற்குக் கொஞ்சம் சிங்களம் தெரியுமென்பதால் அவள் வைத்தியர் சொன்னதை மொழிபெயர்த்தாள். “கண் பழுத்துப் போச்சு, உடல் நிலையும் ரொம்ப மோசமா இருக்கு. இனி இவர் உயிரோட இருப்பாரென்று சொல்ல முடியாது. பணத்தை வீணாக்காமல் வீட்ட வச்சுப் பார்த்துக் கொள்ளுங்க. விருப்பமான சாப்பாடு குடுங்க. கண் பார்வை இனித் தெரியாது எனட் உண்மைய அவ்விட்ட சொல்லுங்க.” என்று மொழிபெயர்த்தாள். இனி வைத்தியரை நம்பி எந்தப் பயனுமில்லை. பூசாரியும் இப்படித்தான் சொன்னார். கடவுளும் கை விட்டு விட்டார். கடவுள் மீது வந்த அதீத கோபம் கடவுளே பொய் என்ற தீர்க்கமான கொள்கைக்குள் என்னை இட்டுச் சென்றது. இறுதியில் எவ்விதப் பலனுமின்றி அம்மாவை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றோம்.

வீட்டிலே உணவு, மருந்து வகைகளைக் கொடுத்துக் கவனித்துக் கொண்டோம். அம்மாவின் ஆடைகளைக் கழுவவுது முதற்கொண்டு உணவு சமைப்பது வரை

அப்பாவின் பங்கு அதிகமாயிருந்தது. அப்பா வீட்டில் யாவுமாகி நின்றார். அம்மா சிறுநீர் கழித்தாலோ அல்லது மலம் கழித்தாலோ நானும் அப்பாவும் சுத்தம் செய்வோம். அண்ணாமார்களும்தான் இதை உடனிருந்து செய்தார்கள். அம்மாவிற்கான அனைத்துப் பணி விடைகளையும் அயராது செய்தோம். கர்ணனின் புண்ணியம் இரத்தத்தில் உள்ளது போல், எங்களது புண்ணியம் அம்மாவைக் கடைசி வரை பார்ப்பதிலிருந்தது.

இப்படியே காலம் செல்ல ஒரு நாள் அம்மாவின் கால்களைப் பிடித்து “அம்மா என்ன விட்டுப் போயிடாதிங்க அம்மா.. என்ன ஏன் மறந்து போனீங்க? எனக்குப் பயமா இருக்கு” என அழுதேன்.

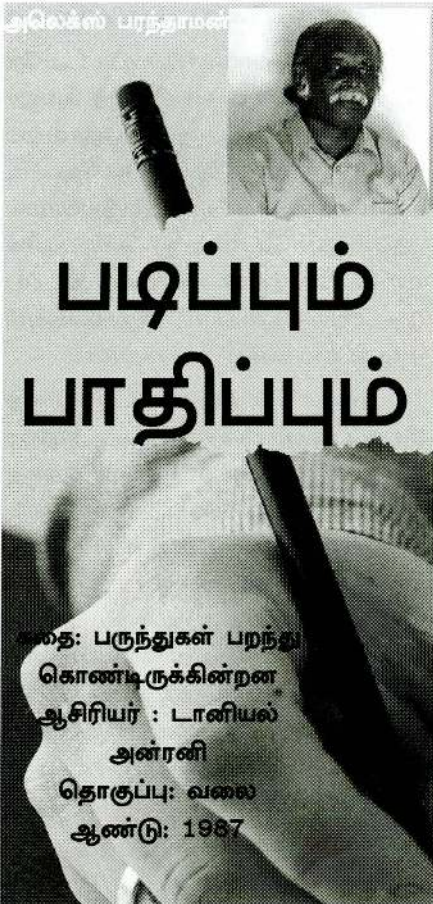
“ சித்ரா எனக்குக் கண் தெரியுமா? எப்போதெரியுமென்று டொக்டர் சொன்னவர்?” என அம்மா கேட்டார். அம்மா விற்கு சுயநினைவு மீண்டும் வந்து விட்டது. மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாக என்னை மறந்து போன அம்மா என்பெயரைச் சொல்லியழைத்தது எனக்கு அத்த சந்தோஷத்தைத் தந்தது. “அம்மா உங்களுக்குக் கண் தெரியும் பயப்பிடாதீங்க. அதுக்கு நீங்க சாப்பிட்டுத் தைரியமா இருந்தால்தான் ஒப்பரேசன் செய்யலாம் என்றேன். எத்தனையோ துன்பத்துக்குள் அகப்பட்டுக் கிடந்த அந்தப் பொழுது கழிந்தது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இன்பம் மீண்டும் ஒருவருட

காலத்திற்குப் பின்னர் கிடைத்தது.

அம்மா நோய்வாய்ப்பட்ட அதே நேரத்தில் எனது கல்வியியற் கல்லூரியில் ஒருத்தி செய்த துரோகத்தால் பல பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டி ஏற்பட்டது. மன அமைதி இல்லாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தேன். பலவீனமாகிப் போனேன். என்னைத் திட்டப் படுத்தி ஊக்கத்தையும், ஆறுதலையும் தந்தது என் நண்பி அப்ராதான்.

அம்மா மெதுவாக நடக்க முயற்சித்தார். சகஜமாகக் கதைத்தார். அமர்ந்த நிலையில் உடற்பயிற்சி செய்வார். தனது முயற்சியால் நடக்கத் தொடங்கினார். கண் பார்வை கிடைத்து விடும் என்ற எனது பொய்யை அவர் முழுமையாக நம்பினார். அன்பு, அரவணைப்பு, ஆறுதல், தைரியம் இவை போதும் ஒரு நோயாளி குணமாவதற்கு, வைத்தியரோ அல்லது குறி சொல்பவரோ ஒருவரது இறப்பை நிர்ணயிக்க முடியாது. அது நமது செயற்பாட்டைப் பொறுத்து அமைவதே. அப்படித்தான் என் அம்மாவின் கதையும். அம்மாவைப் பார்க்கும் போது ஒரு விடயம் மட்டும் ஞாபகத்தில் வரும்.

“ஒரு மரம் பல காய்களைத் தாங்கும். ஆனால் எத்தனை காய்கள் சேர்ந்தாலும் ஒரு மரத்தைத் தாங்க முடியாது.”

நீதியற்ற, நேர்மையற்ற மனோபாவம் கொண்டவர்கள் மத்தியில் சாதாரண மனிதனாக வாழும் ஒருவன், தனது துயர்ப்பிடிகளில் இருந்து மீள்வதென்பது எங்கனம் சாத்தியமாகும்? வாழ்வாதாரத்தின் தேவைகளுக்கு பணம் என்பது முக்கியமான தொன்றெனினும் அதைத் தனியே ஒருவன் பெற்றுக் கொள்வதற்காக அவன் எத்தனையோ செயல்பாடுகளில் இறங்கியும் விடுவான். இதில் பாவமான, பாதகமான காரியங்களும் அடங்குகின்றன. இவ்வகைக் காரியங்களுக்குள், 'அடுத்தவரைத் துன்புறுத்தல்' என்பதும் அடங்குகிறது.

இத் துன்புறுத்தலுக்குள் பெரிதும் அகப்பட்டு, வாழ்வு சீரழிந்து போவதற்கான பிரதான காரணம், அவர்களது வறுமையே ஆகும். இந்த வறுமையைப் போக்குவதற்காகப் பொதுவெளியில் திறந்து கிடக்கும் எந்தவொரு வழிகளையும் நோக்கி அவர்கள் செல்வதற்குத் தயங்க மாட்டார்கள். அவ்வகையில் ஒருவழியே வல்லமையுள்ளவர்களிடம் சரணடைவது.

தேசத்தின் வடபகுதியில் விடுதலைப் போராட்ட அமைப்புகள் உருவாக்கம் பெறுவதற்குமுன்பு, மலையக மக்களின் வறுமையைப் பயன்படுத்தி, தமக்கான சுகபோகவாழ்வினை மேம்படுத்திக் கொண்டவர்கள் பலராகும். இந்தப் பலருள்

பெரும்பாலானவர்கள் இந்த மக்களை 'வடக்கத்தையான்', 'தோட்டக்காட்டான்' என்ற தரக் குறைவான அடைமொழிகொண்டு அழைத்தனர் என்பது காலவரலாற்றோடு அடிபட்டுப் போகமுடியாத ஒரு கசப்பான விடயமாகும்.

மலையகத்திலிருந்து தொழில்தேடிவருபவர்களை உயர்நிலையில் வாழ்பவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரர்களாக, பணிக்கமர்த்திக் கொள்வார்கள். ஆயினும், அவர்களை இரண்டாம் தரப்பிரஜைகளாகவே நடத்திக் கொண்டிருப்பார்கள். உயர்குடியுடையேரின வீடுகளில்... விசாய நிலங்களில்... வியாபாரத்தலங்களில்... உண்பதற்குச் சோறும், உடுப்பதற்குத் துணியும், உறங்குவதற்கு ஓரிடமும் அவர்களுக்கு வழங்கப்படும்.

சில இடங்களில் முரண்பாடுகள் எழும். அது வலுவடையும் பட்சத்தில், அவர்கள் வெறும்கையோடு விரட்டியடிக்கப்படுவார்கள். மன வெறுமை, விரக்தி, இயலாமை... எனும் உணர்வுகளோடு வெளியே வரும் இந்த உழைப்பாளிகள், அடுத்து என்ன செய்வதென்பதென்று தெரியாமல் பரிதவிப்பார்கள். இவர்களது பரிதவிப்பை காணும் இன்னொரு உயர் குடியோன், தங்களது பணியிடங்களில் வேலைக்காக சேர்த்துக் கொள்வார். அங்கும் இவர்களது உடலுழைப்பு உறிஞ்சப்படும். சில இடங்களில் பணம் கொடுக்கல் வாங்கல் பிரச்சினை ஏற்பட்டு, பணிக்கு அமர்த்தப்பட்டவர்கள் பலவந்தமாக வெளியேற்றப்படுவார்கள். அதுமட்டுமல்லாது, வெளியேறியவர்களைச் சட்டச் சிக்கலிலும் மாட்டி விட்டு, மௌனிகளாகவும் இருந்து கொள்வார்கள்.

நாட்டில் இடம்பெற்ற இப்படியான நிகழ்வியல்கள் குறித்து, ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் அவ்வப்போது படைப்பாக்கமாகத் தந்திருப்பினும், எழுத்தாளர் டானியல் அன்ரனி அவர்கள், தனது 'வலை' எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பில், தந்திருக்கும் 'பருந்துகள் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன' என்ற சிறுகதையானது இப்பத்தியில் முற்பகுதியில் கூறப்பட்டதற்கு அமைவாகவே இருக்கின்றது.

உயர்குடிவர்க்கத்தின் குறியீடாக சவரிமுத்து என்பவரும், சுரண்டல்தனத்திற்கு ஆளாகும் பெருமான் என்பவனும் இக்கதையின் நாயகர்களாக வலம் வருகின்றனர்.

சவரிமுத்து ஊரிலே பெயர் பெற்ற ஒரு சம்மாட்டி. கழுத்திலே இரட்டைவடம் சங்கிலி. கருங்காலித்தடிக்கு பூண் போட்டதுபோல், மினுமினுத்துக் கொண்டிருக்கும் கற்கள் பதித்த மோதிரங்கள் அவரது கைவிரல்களில்! பத்துவயது நிரம்பிய பெருமானுக்குக் கறுத்தமேனி. ஊதி மினுமினுப்பாகக் காட்சி தரும் அவனது வயிறு. சிக்குப்பிடித்த தலையமயிர். காவி படிந்து முன்னோக்கி மிதந்து கொண்டிருந்த பற்கள். பெரிய கண். இடுப்பிலே சுற்றியிருக்கும் பீத்தல் விழுந்த துண்டு.

இவ்வாறாக, ஒன்றோடு ஒன்று பொருந்திப் போகாத முரண்நிலையை ஆரம்பத்தில் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்திக் காட்டுவது, கதையை மேற்கொண்டு வாசிக்க உந்துகிறது.

பல்கக்காக வரிசையில் நின்றவர்களிடம் யாசகம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பெருமானை அங்கு வந்த சவரிமுத்து கண்டு விடுகிறார். அவரது மனைவி அவரை அடிக்கடி கேட்டுத் தொந்தரவு படுத்திக் கொண்டிருந்த "வீட்டிற்கு ஒரு வேலையாள் தேவை"யென்பது அவருக்கு ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. அவர் பெருமானைக் கூப்பிடுகிறார். பெருமான் அவருகில் வந்ததும் அவனைப்பற்றி விசாரிக்கிறார்.

அவனது ஊர் மலையகத்தில் உள்ள பதுளை எனும் இடம். அப்பா இல்லை. அம்மாவும் தங்கச்சியும் இருக்கிறார்கள். அம்மா தோட்டத்தில் வேலை செய்கிறாள்.

"உனக்குச் சாப்பாடும் தந்து, உன்ர வீட்டுக்குக் காசும் அனுப்புறன். என்னோட வீட்டுக்கு வாரியா?" என்று சவரிமுத்து கேட்கவும், முதலில் தயங்கிய பெருமான், பின்பு சம்மதம் தெரிவித்து, அவரோடு வீட்டிற்குச் செல்கிறான்.

சாதாரண தொழிலாளியாக இருந்த சவரிமுத்து, பெருமான் வந்தபின், படிப்படியாக

வாழ்க்கையில் முன்னேறி, 'சம்மட்டி யார்' எனும் நிலைக்கு வந்து விடுகிறார். இந்த நிலைக்கு பெருமானின் உடலுழைப்பே பிரதான காரணியாக அங்கு அமைகிறது.

சவரிமுத்துவின் வீட்டிற்கு வரும்போது, பெருமாளுக்கு வயது பத்து. இப்போது அவனுக்கு இருபது வயது. இந்த இடைப்பட்ட பத்து வருடங்களும் பெருமாள் சவரிமுத்துவுக்கு நன்றாகவே உழைத்துக் கொடுத்திருந்தான்.

இந்நிலையில், ஒருநாள் பெருமாளுக்கு ஊரின் நினைவு வந்து விடுகிறது. ஊருக்குப் போவதற்காக சவரிமுத்துவிடம் ஐநூறு ரூபா பணம் கேட்கிறான். சவரிமுத்துவுக்கு அவனது வேண்டுகல் அதிர்ச்சியளிக்கிறது. பத்துவருடமாக உழைத்துக் கொடுத்தவனை, அவர்தன் கை நழுவிட விரும்பவில்லை. இதன் நிமித்தம் அவர் பணத்தைக் கொடுக்காது நாள்களை இழுத்தடிக்கத் தொடங்கினார். ஒருநாள் இருவருக்கும் தர்க்கம் ஏற்பட்ட நிலையில், எதுவித வேதனமும் இன்றி சவரிமுத்துவைவிட்டுப் பிரிந்து போய்விடுகிறான் பெருமாள். மறுநாள் அவ்வூரில் சவரிமுத்துவுக்கு எதிரியாக விளங்கிய பேதுரு என்பவரிடம் வேலைக்குச் சேர்ந்து விடுகிறான். இது சவரிமுத்துவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. தன்னைவிட்டுப் போனதொன்றை இன்னொருவன் அனுபவிப்பதா? என்ற காழ்ப்புணர்வின் நிமித்தம், அவர் ஒரு காரியம் செய்கிறார். அந்தக்காரியம் என்னவென்பதை ஆசிரியர் கதையில் கூறவில்லை.

ஆனால், கதையின் ஆரம்பத்தில் பொலிஸ் வந்து பெருமாளை ஜீப்பில் ஏற்றிக்கொண்டு செல்கையில், வழியில் சவரிமுத்துவைக் காண்கிறான் பெருமாள். 'அவனுடைய கண்கள்... அவரைப் பார்த்த பார்வை...' என்பதை வாசித்துக் கடக்கையில், கைதுக்கான காரணம் சவரிமுத்துதான் என்பதைப் பெருமானும் வாசகர்களும் புரிந்து கொண்டு விடுகிறார்கள். அவன் எதற்காகக் கைது செய்யப்பட்டான் என்பதை கதையின் இறுதியில், சவரிமுத்துவின் வீட்டுக்கு வரும் குத்தகைக்காரன் ஊடாக வெளிப்படுத்துகிறான்.

“ ஒரு விசயம் கேள்விப்பட்டியளே... உங்களை விட்டுப்போட்டுப் பேதுருவோட போன அவன்தான்... பெருமாள்... அவனைக் 'கள்ளத்தோணி' என்று பெட்டிசம் போட்டு, பொலிசிடை பிடிச்சக் குடுத்திட்டாங்களாம் ஆரோ...”

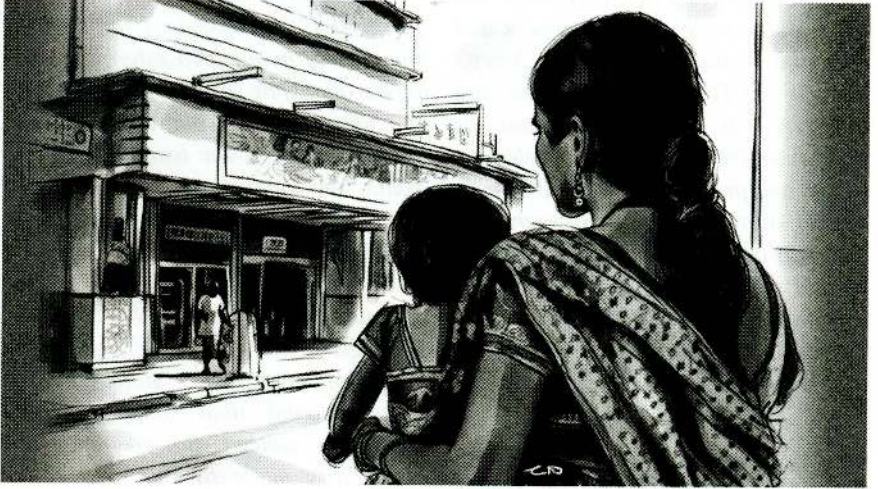
அதற்கு சவரிமுத்து, 'ஒரு நமட்டுச் சிரிப்புடன், அண்ணாந்து பார்த்தார். பருந்துகள் எதையோ தேடிப் பறந்து கொண்டிருந்தன' என்று கதையை முடிப்பதனூடாக, அந்த 'நமட்டுச்சிரிப்பு' எனும் ஒரு சொல் பெருமானின் கைதுக்கான காரணத்தையும் பெருமாளைப் பழி வாங்க சவரிமுத்து என்ன செய்தார் என்பதையும் தெளிவு படுத்தி விடுகிறது.

இச்சிறுகதை பொதுவானதொரு கண்ணோட்டத்தோடு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும், உயர்குடி வர்க்கத்தின் வாழ்வியலுக்கு, மலையகத்தைச் சேர்ந்த பெருமாள் போன்ற சிறார்களின் 'ஊதியமற்ற உழைப்பே' பிரதான காரணம் என்பது புனைவற்றதொன்று.

மலையகமக்கள்... குறிப்பாக தம் குடும்ப வறுமையின் நிமித்தம் இளம் சிறார்களை... பெண்பிள்ளைகளை... உயர்மட்ட வர்க்கத்தினரின் வீடுகளுக்கு வேலைக்காக அனுப்புகின்ற பெற்றோர்கள் கட்டாயம் படிக்க வேண்டியதொரு சிறுகதை!

LONDON PAGES

Chris Nallararatnam

Sebastian

---

*A*woken by the pre-dawn tolling of the bell at the temple, he opened his eyes, seeing glimpses of fading stars in the dawning sky through the rustling leaves above, lying on his make-do cardboard mattress. Realising it was the beginning of another day, Sebastian rose slowly as he lazily pandiculated.

Siddhi Ganesha Hindu temple was the first to be built in Negombo by Kulanthaivel and Arunachalam Chettiars in a town that is the cradle of Catholicism on the island and the home of Sebastian.

The setting under the sprawling canopy of the giant banyan tree at the temple, between the Nadesar and Nagathambiran shrines, has been Sebastian's chosen open-air nighttime shelter for the past six years, where he slumbered with his mouth wide open without any care in the world. He had no known relatives, nor did he have a family of his own; he lived all by himself, homeless, yet he never

stopped even to ponder how he ended up being alone.

By faith, Sebastian was a Catholic, and whenever the temple bell rang, he would instinctively and reverently kiss the cross he wore around his neck and utter the words 'dear mother Mary'. Though the Hindu temple priest had witnessed this on many occasions, he never interfered in Sebastian's religious beliefs and practices, nor did it trouble him to allow Sebastian to spend his nights at the temple premises, knowing he had nowhere else to shelter. When it rained, Sebastian had the luxury of sleeping inside the mandapam or the temple hall.

In exchange for his gesture, the temple priest had requested Sebastian that he clean and tidy up the temple premises in preparation for the daily morning poojas. Sebastian dutifully and unfailingly kept this part of his bargain each morning as he woke up.

On completing his morning routine, he would have a quick bath at the temple well and rush to the entrance of the shrine, wipe his hair, and reverently wait for the priest to finish all his pooja rituals, including the chanting of mantras and holy recitals or Thevaarams, as they are commonly known. Having witnessed these rituals over the years, Sebastian had developed the ability to recite Thevaarams perfectly word for word

without missing a beat. He did so as he cleaned the premises in the mornings, making onlookers wonder if he was indeed one of the priests at the temple.

The main attraction of these morning poojas for Sebastian was the sight of the tray of pooja food offerings made to the deities or 'prasaatham', a ritual the priest brought out to offer those in attendance at the temple. Over the years, the number attending morning poojas had dwindled to a handful of elderly devotees. Still, it never bothered Sebastian, whose only focus of the mornings is the prasaatham, which, amongst others, usually contained strips of sugar cane, mothagams or sweet moong dhal dumplings and chickpeas sautéed with coconut chips deliciously made by the wife of the priest. For Sebastian, the chickpeas sautéed with coconut chips was the most divine platter, and he feasted on it, for it was his breakfast.

Today is no ordinary day; it is instead a promising one in the Hindu calendar called 'Adi Amaavaasai', meaning - the new moon of the month of Adi, and the scant items on the prasaatham tray that morning informed Sebastian that he was in for a feast later on, either after the noon or the evening pooja. Sebastian was unfamiliar with and not concerned about the significance of Hindu auspicious days. Still, he had developed an uncanny ability to know the various auspicious days just by looking at food

items on the prasaatham tray the priest brought out after the poojas.

Adi Amaavaasai is marked annually with fasting by devotees who flock to the temple to perform poojas for the souls of their departed fathers before proceeding to breakfasts with a grand vegetarian lunch with various accompaniments, including vadai and payasam.

With the Adi Amaavaasai feast assured for later at the temple, it was now time for Sebastian to set off to St. Sebastian's church for the day's morning eight o'clock service. He grabbed his cotton shoulder bag, walked hurriedly down Negombo-Mirigama road, where the Ganesha temple stood, and turned West, passing the Udaiyar estate. It was ten past eight when he got there. The parish priest was already at the altar, closing his preaching on life's burden with the gospel passage: 'Come to me, all you who are weary and burdened, I will give you rest'.

The word 'burden' brought back to Sebastian the poignant memory of his encounter with the same priest six years ago, who, citing many reasons, turned down his plea, seeking nighttime refuge at the church. This painful experience left Sebastian wondering if his plight had not met the threshold of sympathy and kindness in the eyes of God. Whenever he mused at how accommodating the Hindu temple

priest was to his plight of poverty, he could not stop thinking about whether God had assigned different yardsticks of benevolence for each other's faith.

The church was adjacent to the Negombo beach; thus, it was overflowing with fishermen who had come straight to the morning service to receive divine grace without a wink of sleep after a long night at sea. They looked exhausted; the tiredness in their eyes, the ruffled hair and the unshaven stubble said it all.

Sebastian had decided against staying for the divine grace; to him, lifting the 'bread of life' and the proclamation by the priest that God had become flesh was just another ritual. Like in the case of a novice, the significance of it was lost on him. He was not at all interested in knowing the meaning behind the breaking of bread; instead, his mind was set on getting to his preferred place of begging in the churchyard before others did, as there usually is a competition among the many beggars at the entrance of the church to occupy their places of choice.

The cement slab along the boundary wall of the church entrance had become Sebastian's regular place of begging, so regular it had become almost exclusively his spot for begging, barring the odd days when others had got there before him. Securing the right place to beg on either side of the exit path leading to the

gate is 'the' trick of their trade amongst beggars, so they collected the most donations from the churchgoers before their sermon-enriched generosity began to ebb away.

The congregation leaving the church seldom engaged in conversation with the beggars, be it about their life's burdens, worries, or even personal stories; the only form of kindness they extended to these unfortunate ones was a few coins or rupee notes on a good day.

One of the regular beggars, Devarajan, stashed his morning collection at the church in the shorts underneath his sarong. As he did, he asked Sebastian if he fancied going to the bus station. The next minute, both men walked quickly in the scorching heat towards the bus station. On their way, they encountered crowds of worshippers returning from the nearby Holy Mother Mary's church, another place where Sebastian plied his begging trade.

Adi Amaavaasai was fasting at the temple that day, so he could not have his usual prasaatham breakfast. Thus, he satiated his hunger at Chandra Vilas Saiva restaurant, opposite the church of the Holy Mother Mary. He and Devarajan had some vadais and bananas for breakfast, which he washed with tea.

A live cricket match was on the

television outside the restaurant. As a cricket fanatic, Devarajan decided to watch the game, so he asked Sebastian to proceed and that he would catch up with him later.

Unlike you and me, Sebastian's was a life of being born free with nothing to worry about, no family, no mortgage, and no bills to pay.

With breakfast settled for the day, he walked as usual down the busy Green's Road towards the junction where it crossed St Jude's Road. It is where the renowned Beruwala eatery, as was generally known by its regulars, is located.

The restaurant had no visible name board on display; as such, its regulars thought it fitting to name the eatery after the hometown of its owner, Marrikar Nana and his workers at the restaurant, who were all natives of Beruwala - a town further down to the south along the western coast of Sri Lanka. Though Negombo has been their second home, having lived here for a considerable length, they leave for their native town for annual Haj festival celebrations, closing the restaurant for its duration.

The restaurant was so popular with its clientele, Sebastian included. Marrikar Nana's certainty of his customers' loyalty to his restaurant and the food they served meant he never lost sleep over having an extended festive closure, for he knew his punters

would return to their numbers when he reopened after the holidays.

Sebastian dropped by the restaurant after visiting the church as part of his daily routine. He helped them wash their dishes and pans, cook utensils, and refill the tubs with fresh water from the well. The chef's culinary skills made the aroma of his cuisine envelop the entire area around the kitchen. They made Sebastian salivate as he moved around with his work. It also indirectly motivated him to finish his work quickly so that he could get to taste all the flavoursome dishes.

During the peak two hours from twelve in the noon, everything at the restaurant moves into top gear with both the waiters Jiffrey and Mahroof at their busiest, shouting out orders on top of their voices to Chef Ismail back in the kitchen and moving around nimble footed at lightning speed between tables serving their customers. Chef Ismail would 'literally' be on fire, juggling between cooking and plating for different orders and making sure there was no excessive wait to get the food out to the table, whilst at the other end, Marrikar nana kept the tills ringing.

Mesmerised, Sebastian often looks on in complete fascination with how efficiently they ran the show daily, catering for their customers with passion as a team without dropping the ball.

At the end of the two hours of action, as customers left the restaurant fully satisfied, the whole atmosphere quieted down. Then the chef calls out Sebastian, and with the servers joining in, they all sit down for their well-deserved rice meal accompanied by various delicious spicey chicken, mutton, fish, and vegetable speciality dishes, for which the restaurant had made its name.

The restaurant closes for three hours until five pm. As the owner readied up for his post-lunch siesta, he palmed two ten-rupee notes to Sebastian as his reward for his efforts. Usually, Sebastian, too, would join the rest at the restaurant for a short noon nap on one of the benches there, but today, he had something else in his mind.

He grabbed his shoulder bag and headed toward Andrew cinema hall on Christopher's Road, a short walk from the restaurant. When he got to the cinema, it was forty past two, ten minutes behind the scheduled start time for the matinee idol MGR-starred Tamil movie. Knowing that the first twenty minutes were taken up by trailers of upcoming movies, he went up the steps to buy his tickets for the film. As he did, his attention turned towards a young mother in a pink saree while struggling to control her screaming toddler daughter, who appeared to be rummaging through her handbag, looking for something.

Youthful, Sebastian did not fail to notice her beautiful dark eyes and long eyebrows. He quickly realised that she wasn't from this locale. As he turned away towards the ticket counters, the woman enquired hesitantly if Sebastian was going to buy a ticket; he stopped and responded affirmatively and asked whether there was something to the matter.

She said, "I need to get to Mannar on the half-past six evening bus, and with so much time in between and nowhere to go in this town, I thought it safer to be inside a cinema than on the street with my little girl until it was time for the bus."

But I"

But I had to leave the cinema hall because of my daughter's constant screaming, the darkness inside, and the consequent noisy protests from the audience.

With her hand stretched out, she offered her ticket to Sebastian. 'I do not need any money for this. You better use it to watch the film,' she said.

Sebastian quickly recognised it as a ticket for a second-class seat, an upgrade for someone like him who sits in the gallery. Still, the mere thought of a lonely mother and child being out whilst he enjoyed the film at their expense put him off the idea.

'Look, I have changed my mind and am not in the mood to watch the film;

the film has already begun,' he said.

'Why don't we get to the cool bar opposite, and we all could have something to refresh ourselves?' he suggested.

The woman responded positively, 'If it is not too much trouble for you.'

Sebastian replied that it was not trouble for him and he would watch the movie on another occasion.

Clutching her little girl closer to her chest, she and Sebastian crossed the road to the cool bar on the other side. They sat at a table in a corner of the bar and ordered some cakes, ice cream, and faluda.

As she indulged in her ice cream and perhaps out of despair, she opened up with her story to Sebastian, a stranger she had only met a few minutes ago, interspersed with the occasional tears flooding her eyes. The young woman's fisherman husband had left Mannar, a coastal town some one hundred and fifty miles to the north, three months ago in search of better prospects in Negombo's fishing industry. Having heard nothing from him since, the young mother had been compelled to come from Mannar with her little child, looking for him in Negombo.

Due to fluctuating fortunes in their local fishing grounds, it is not uncommon to see fishermen traverse coast to coast from time to time from all parts of the island in search of a steady

income. Sebastian was unaware of stories of transient fishermen falling in love tangles, having additional families left behind, and never returning to their marital homes.

He felt sorry for the young woman's plight, but there was tiny Sebastian could do. Still, he consoled her, saying her husband would return home to his little princess and his family. He urged her to return to Mannar without wasting more time in a town where she knew nobody.

The thought of the woman's husband is one of those finding love locally and not ever returning to Mannar. It let Sebastian's mind loose in a romantic daydream for a brief moment. What if it turned out to be accurate, and how would this single mother bring up her daughter? Shouldn't he be the prince who stepped in to rescue the young woman and her child to provide a new lease on life and hope? But the realism of his poverty made him come to his senses quickly, dispelling his romantic daydream in its tracks just as it had begun.

Yet, for some inexplicable reason, he remained attracted to this helpless young woman and her little daughter. Was he fascinated by the magic in her eyes and her ballerina-like mannerisms in her expressions, or was it his sense of compassion towards an emotionally distressed fellow human, or perhaps a

mix of both?

They left the cool bar as the wall clock struck six to ensure enough time to get to the bus station. Sebastian accompanied the mother and the child with a sense of familial duty to see them off safely on their journey back to Mannar at half past six.

For a free-spirited destitute like Sebastian, who is not constrained by religious boundaries and whose daily survival depends on the goodwill and benevolence of people of different faiths and beliefs, a life with a family of his own that we all take for granted as usual, at this juncture at least is the last thing in his mind.

With the knowledge that a special dinner awaited him at the temple, Sebastian began walking back to his regular nighttime abode at the end of another day, one that was bound to stay in his mind at least for a while.

As dusk began to fall, the priest at Siddhi Ganesha temple finished his final pooja. Before leaving the temple, he ensured he had remembered the tray with Sebastian's portion of Adi Amavasai food before extinguishing the temple lamps.

Positive Impact

Once upon a time, these three super-smart scientists were named Ashnavi, Sharugi, and Diluxshan. They all worked together at a fancy research place and were always doing cool stuff to push the limits of science and tech. One thing they did that was totally awesome was make this super-advanced ultrasound machine. It could give you crazy-clear images of the inside of your body, even if you were still a baby in your mom's belly!

There was a pregnant woman named

M. Thayalan

Kanaka in a nearby village who was super excited about having her first child. She heard about the scientists revolutionary ultrasound technology. She decided to visit their hospital to get a detailed scan of her unborn baby.

When Kanaka arrived at the hospital, she met Ayshnavi, Sharugi, and Diluxshan, ready to perform the ultrasound examination. Ashnavi, the lead scientist, took charge of the procedure while Sharugi and Diluxshan helped her. They carefully examined Kanaka's baby and noticed some abnormalities in its development. They were worried and advised Kanaka to seek further medical consultation.

Kanaka, being a strong-willed woman, got mad and rejected their findings. She thought they were wrong and that her baby was fantastic. Ayshnavi and Diluxshan stubbornly argued with Kanaka about the importance of seeing a doctor and listening to their advice. Sharugi tried to find a middle ground between them.

Kanaka didn't care about what the

scientists said and kept her pregnancy going without seeing a doctor. Sadly, there were complications during the delivery, and Kanaka's baby didn't make it.

The baby's death news spread like crazy in the town. Little did the public know that Kanaka shifted the blame onto Ashnavi, Sharugi, and Diluxshan instead of listening to the scientists. The mob, fueled by anger and grief, trashed the hospital and annihilated it.

Kanaka's baby dying and their hospital getting destroyed really hit the scientists hard. They were sorry they couldn't save the innocent life but tried their best to help. Even though people were mad, they knew they always meant well and wanted to help.

In the aftermath of the incident, Ashnavi, Sharugi, and Diluxshan vowed to continue their work and learn from the tragic experience. They became advocates for patient education and awareness, emphasising the significance of seeking medical guidance during pregnancy. They established new protocols to ensure

patients fully understood medical recommendations' potential risks and benefits.

Although Kanaka's baby's death was heartbreaking, it served as a catalyst for change. The town slowly began to understand the scientists' intentions, and the memory of the incident eventually became a reminder of the importance of scientific progress, responsible decision-making, and open communication between doctors and patients.

After their hospital was destroyed, Ashnavi, Sharugi, and Diluxshan faced a difficult period of rebuilding and regaining the community's trust. They realised they needed to actively engage with the public, address their concerns, and explain the circumstances surrounding Kanaka's tragic loss.

The scientists organised town hall meetings, openly sharing their research, the limitations of their ultrasound technology, and the importance of seeking medical expertise. They acknowledged their responsibility in emphasising the need for proper medical attention and

highlighted the dangers of disregarding professional advice.

Over time, the scientists' efforts began to bear fruit. The community started to appreciate their commitment to making amends and acknowledged their role in advancing medical science. The scientists' genuine remorse and determination to rectify the situation moved individuals who had initially participated in the hospital's destruction.

Ashnavi, Sharugi, and Diluxshan worked tirelessly to rebuild their hospital, incorporating state-of-the-art facilities and strict guidelines to ensure the highest standards of patient care. They implemented comprehensive training programs for their staff, emphasising ethical practices, empathetic communication, and patient education.

The renewed hospital became a symbol of hope and progress in the community. It was a place where cutting-edge medical technologies were developed and utilised and a hub for health education and awareness campaigns. The scientists actively participated in local schools,

delivering presentations on the importance of medical research and encouraging young minds to explore scientific fields.

As time passed, the community's anger gradually transformed into appreciation and admiration for Ashnavi, Sharugi, and Diluxshan's unwavering dedication. The once divided and furious town had now united in recognising the valuable contributions the scientists had made and the positive impact they continued to have on people's lives.

Kanaka's tragic loss served as a sad reminder for everyone about the fragility of life and the necessity of seeking proper medical care. The incident prompted a shift in mindset, with individuals becoming more vigilant and proactive in their healthcare decisions.

The scientists never forgot the loss of Kanaka's baby, which remained etched in their hearts as a constant reminder of their responsibility to serve humanity. They continued their research with renewed vigour, ensuring that the lessons learned from that fateful event were woven into every aspect of their work.

The people in the town accepted the scientist, but Kanaka didn't. She filed the case against the scientist because of their ultrasound scan; her child was affected and died.

In the courtroom, Ayshnavi stood before the judge and the jury, determined to provide a comprehensive explanation of ultrasound technology and dispel any misconceptions surrounding it. With clarity and conviction, she began her answer.

"Your Honor, ladies and gentlemen of the jury, I understand Kanaka's grief and her desire to find answers. However, we must examine the facts and understand the true nature of ultrasound and its function."

As Ayshnavi delivered her presentation, she expertly described ultrasound as a remarkable imaging technique that employs high-frequency sound waves to produce intricate images of the body. With great clarity and detail, she explained how the transducer emits sound waves that penetrate the body's tissues and organs, reverberate off them, and

eventually create highly detailed images on a monitor. Ayshnavi provided a captivating explanation of the non-invasive medical procedure, leaving the audience with a profound understanding of its fascinating science.

"It is important to note," Ayshnavi continued, "that ultrasound operates at a frequency far above what is considered harmful to the human body. The energy levels are significantly lower than those used in other medical imaging procedures, such as X-rays or CT scans, which are known to carry potential risks."

She elaborated on the numerous benefits of ultrasound, highlighting its safety, versatility, and widespread use in obstetrics to monitor the growth and development of unborn babies. Ayshnavi emphasised that ultrasound had been extensively studied and proven to be a valuable diagnostic tool with an excellent safety record.

"The technology we developed," Ayshnavi stated firmly, "has undergone rigorous testing and adheres to strict safety guidelines. It is designed to provide

valuable information to expectant parents and healthcare professionals, empowering them to make informed decisions regarding the well-being of the baby and the mother.”

Ayshnavi presented scientific studies, research papers, and expert testimonies, all supporting the safety and efficacy of ultrasound. She addressed the specific concerns raised by Kanaka, explaining that the ultrasound procedure itself could not have caused harm to her baby. Instead, she emphasised the importance of recognising the limitations of ultrasound technology and the need for proper medical follow-up.

“While ultrasound can identify certain anomalies and concerns, it is ultimately the role of healthcare professionals to interpret the findings and guide expectant parents in seeking appropriate medical care,” Ayshnavi stated with conviction. “We provided Kanaka with our observations and recommended further medical consultation. Unfortunately, she chose not to follow our advice.”

Ayshnavi’s testimony concluded with an earnest plea for the court’s understanding

and recognition of the advancements in medical science that ultrasound technology represented. She expressed her team’s deep regret over the loss of Kanaka’s baby. Still, she reiterated that their intentions were always focused on providing the best care possible.

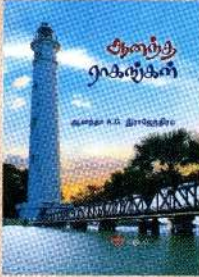
The courtroom fell silent as Ashnavi’s words resonated with the judge, the jury, and those in attendance. Her testimony shed light on the true nature of ultrasound and the responsibility of healthcare professionals and patients. It encouraged a deeper understanding of medical diagnoses’ complexities and the importance of open communication between doctors and patients.

Ultimately, the court would decide the case’s outcome, weighing the evidence and testimony presented. Regardless of the verdict, Ashnavi’s detailed explanation would leave a lasting impact in the courtroom and the minds of those present, shaping their perception of ultrasound technology and its vital role in modern medicine.

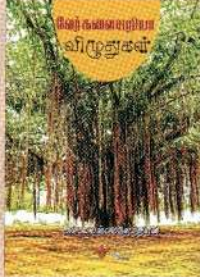
மகுடம் பதிப்பக வெளியீடுகள் - 2023

69

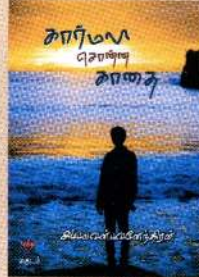
கவிதை நூல்

70

மரபுக் கவிதைத் தொகுப்பு

71

புதுக் கவிதைத் தொகுப்பு

72

நாவல்

73

சிறுகதைத் தொகுப்பு

74

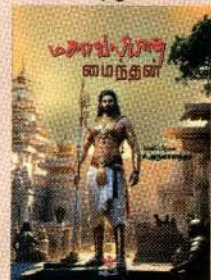
சிறுகதைத் தொகுப்பு

75

கட்டுரைத் தொகுப்பு

76

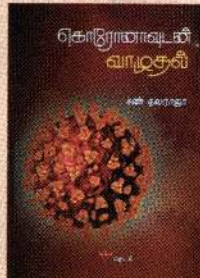
சிறுவர் நாவல்

77

பாமாலை

78

கட்டுரைத் தொகுப்பு

79

நாவல்

மகுடம்

பதிப்பக நூல்களை பெற்றுக் கொள்ள மகுடம் பதிப்பகம்,

90, பார் வீதி, மட்டக்களப்பு, தொ.பே. இல.: 077 4338878

LUXMI
EDUCATION CENTRE

LEC

ENROLLING NOW

2022 / 2023

REGISTER
NOW

www.leconline.co.uk

0208 573 0368

07852 810 285

WHAT WE OFFER

01.

KS1 & KS2
Maths
English
Science

02.

KS3 & KS4
Maths, Physics
Chemistry,
Biology
Maths

03.

KS5
Puremaths
Mechanics
Statistics
Physics
Chemistry

